

جو جو

ناول

ليکوال: نصير احمد احمدي

هغه ڪتابونه ڇپي سمسور وويپاڻي پڙيڪه ڪڙي او يا ڀي پڙيڪه ڪوي،
نور ڇوڪ ڀي پڙيڪه ڪول اجازت نه لري

Download from: aghalibrary.com

خوارلس کلن هلک تندي واخيست، لاس يې وټپاوه، تشه دري وه،
سترگي يې رنې کرې، کپناست، له کرکي څخه د سپورمي راوتلې رڼا پر
بدنې لگېدله.

هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کرپ شو، ترلې بستري ته يې
وکتل، سترگي يې رډې راوختې، خوله يې چيغې ته خلاصه کړه، نه
کېده، زبون يې وهل شوی و.

پر لاسونو يې زور راووست، د ولاړېدو سېکه يې ختلې وه.
تر څنگ يې بستري ته وکتل، هېڅ هم نه و، يو دم ولاړ شو، په کلا کې
زوروره نارو اوگرځېده!
_ادې!!!

په دهليز کې ډډ نارينه غږ واورېدل شو:
_يالله، ملاصيب راغی.

بنځو منډه واخيسته، يوې تفدانی په پښه ووهرله، د بلې د ټکري پيڅکه
د بدنې په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوتې ووتې.
دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېرې لونگې يې ترلې وې.
يوه، د پراته هلک لاس ورپورته کړ، يوه شپه غلی و، بيا يې وويل:

_نبض يې ښه دى.
لاس يې پرېښود، د هلك مخ ته يې وکتل، ورو يې وويل:
_ملک صيب! ماته خود وېرې علامه ښکاري، شونډه يې وتلې ده.
ملک پراته هلك ته کتل....

سړي وويل:

_له څه وخته راهيسې همدا سې بېحاله دى؟
ملک ټوخي واخيست، کڅورنې سترگې يې له اوبښکو ډکې شوې، په
زحمت يې وويل:
_بس! نيمه شپه يې چېغه کړه! ورغلو، په مت کې يې تر چوترې ځان را
رسولى و.

سړي د سدرې (واسکت) له جبهه قلم را وايست، کوچني چوکاټونه يې
ولیکل، کاغذ يې ملک ته ونيو!
_د پېريانو علامه ده، خو ته پکر مه خرابوه، دا تاويذ په اوو سرو ټوټو
کې ونغاړئ، هلك ته يې ورپه غاړه کړئ، خداى به کوي، تاويذ به کوي،
د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ور واخيست، ملا ته يې د شلو افغانيو لوت ونيو، دواړه له
کوټې ووتل.

هَلک په دوهم سهار سترگې رڼې کړې، د جaro غږ يو دم ودرېد، يوې
پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چېغه راغله:
_ملک لالا، تواب په سد راغی!

کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې
کېناستل، بنځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره يوې بلې خواته کتل...

ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينگ ونيو، په خوند
يې وويل:

_توابه زويه! زه يم، ملک لالا دي.

ويې ټوخل، يوې بنځې په بېړه توفدانی ورته ونبوله.
هَلک هماغسې وارخطا سترگې رغوړولې.

ملک په زوټه وويل:

_بلا! وه بلا!

يوه ډنگره بنځه رامخته شوه، خړ ټکری يې پر مخ ور کش کړ، غلې
و درېده:

_څه وايي ملک لالا؟

_زوی ته دې شېدې راوړه.

بنځه په بېړه له کوټې ووت.

ملک، تواب تر غومبري کش کړ، يو دم يې وخنډل:

_اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دي، ټول
دلته يو.

هَلک هماغسې سترگې رغوړولې.

بنځينه وار خطا غږ واور بدل شو:

_هه! دادی!

ملک له شیدو ډک گیللاس ورو واخیست، د تواب خولې ته یې ورو وړ،
هلک مخ وړاوه.

ملک وویل:

_وڅښه!

تواب ورونه کتل.

ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ وړاوه، ورو یې وویل:

_باتوره زویه! یوازی به یې پرېږدو.

درې نارینه ولاړ شول.

ملک ناره کړه:

_بلا، وه بلا!

بنځې په رېږدېدلي غږ وویل:

_څه وايي ملک لالا!

_په کراسي (هلک) پام کوه!

د بنځې د تکرې پيڅکې لږ زېدلې.

ټول له کوتې ووتل، بنځې په بیره دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر

یې په غږ کې ونيو، په چيغو چيغو یې وژړل...

تواب وویل:

_ادې، اوس ښه یم.

بنځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:

_زما خودې لږ مون خوړین که.

وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله یې یو چوکاټ شوی عکس را بېل کړ، په عکس کې یوه نوراني بوډا اوږده، سپینه رېږه نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې، زرغونې مری را خړېدلې. بښځې عکس بښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې وموښه، له ځان سره یې وویل:

یا غوث الاعظمه! را رسېږه.

بیا یې گیللاس ور واخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې وڅښلې، ورو یې وویل:

— اډې! اجبه بلا مې ولیده.

بښځې په حیرانۍ ورته کتل:

تواب وویل:

— یوه لوپشت، ژوندي شی پر بستري ناست و، د پلاستيک غونډې روڼ برېښېده، لاسونو او پښو یې درې، درې گوتې درلودې، یوه سترگه یې وه، هغه هم په تندي کې.

بښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو یې وویل:

— اه! زویه! ځینې خوبونه درانه وي.

د تواب تندي تریو شو:

— په کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې ولید، د انگورو د پانیو غونډې غوړونه یې وو.

بښځه ورو ولاړه شوه، عکس یې په احتیاط را وځړاوه، ویې ویل:

— ځم چې غوړ پاسټی درته راوړم.

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، يوه وويل:
_ دا د توپ بازی له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې
وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.
بل په خبره کې ورولوېد:
_ تا توپ تر دېوال واراوه، ته به يې را اخلي.
_ نه.

ټول غلي شول.

يوه وويل:

_ تواب ته څه نه وايي، باغوان، له ملک کاکا سترگه کوي.
تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراره، يو هلک په بېره ولاړ شو، د دواړو
لاسونو گوټې يې سره وروستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرگ لاسونه
يې د پخڅې سر ته ورسېدل، پښې ته يې زور ورکړ، له پورته مړې لوتې
راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.
غلي کېناست، مخامخ يې وکتل، د منيو گنې ونې ولاړې وې.
مخکې لاړ، اوږه يې د يوې ونې څانگې ته سيخه شوه، لاندي، په شنه
رشقه کې څو نيمخامه منې ولوېدې.

پرېووت، سپينه جنت كوځۍ (پتنگ) والوته، د رشفې شنې پانې يې
سترگو ته ودرېدې، سر يې پورته كړ، د ونو تر سپېرو تنو وړ هاخوا د
چنار له لښتو جوړه ځاله ښكارېده.

په بېرېه يې شاوخوا وكتل، د توپ درك نه و.

كېن لاس ته تاو شو، كوهي ته يې وكتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين
ته نږدې پروت و.

ځير شو، كوهي ته د كوزېدو زينه ماته وه.

توابع يوه شېبه ودرېد، بېرته يې د دېوال خواته مخه كړه، درب شو، توپ
يې پښو ته ولوېد.

توابع چيغه كړه، مخامخ پر دېوال ورغى، توپ يې كړل، لاسونه يې د
دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شاپه تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله،
ځان يې څنگ ته كړ، لوټه باد باد شوه.

باغوان نارې كړه!

— څوك يې؟

توابع د باغ د دروازې خواته منډه وړ واخيسته، له مچلوغزې وار شوې
ډبره يې ترغوړ تېره شوه، هلک ښوى له باغه ووت.

كور ته راغى، مور يې مخې ته ورغله، خو يو دم ځاى پر ځاى ودرېد، په
چوتره كې ملك ناست و.

توابع كوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغى، توپ كټ ته نږدې پروت و.

د هلک تبه شوه، پلار يې ډاكټر ته بوت، ماسختن له خویندو سره
پرېووت.

سهار يې سترگې ورغړولې، سترگې يې رډې راوختې، په غاب کې مالتې پرتې وې.

کړپ شو، هلک پر خپل سر کمپله ورکش کړه، د کمپلې ترچولې يې ور وکتل، له سپينو خيرونو پايڅو تورې ډنگرې پنبې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ کړ، مور يې په کاجوغه کې دوا اچوله.
توابعه بېره وويل:

—مالتې.

غولې ته يې وکتل، هېڅ هم نه و.

بنځې وويل:

—ترتامي څارکې، مالتو ته دې زړه شوی؟

د توابعه سترگې رډې راختلې وې.

بنځې د هغه پر تندي لاس کېښود، ورو يې وويل:

—په دې څورموني (پسرلي) کې مالتې له کومه شوې.

توابعه غولې ته کتل. بيا يې دوا وخوړه، غلې پرېوت.

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې يې نيکه د چيلم نلکې خولې ته

نيولې وه، بوډا يو دم وخنډل، له خولې يې سپين لوگي راووت، هلک يې

ترلاس کش کړ، پر څنگانه يې کېناوه، په خوند يې وويل:

—اوس لکه چې ښه يې؟

توابعه خپل نيکه ته وکتل، لايې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړې

لوگي راووت.

توابعه ورو وويل:

—ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک یو دم چیغه کره:

_بلا، وه بلا!

بنځه په بیره راغله.

بوډا توخي واخیست، په زحمت یې وویل:

_بکس راوړه.

بنځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخنډل:

_بکس دې د عطاګي زوی راوړ، ویل یې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وویل:

_له چا سره خو به دي نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په بڼه سر وښوراوه.

بنځې وویل:

_هه!

تواب وروکتل، مور یې بکس ورته نیولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخنډل:

_چېرته؟

_خم، کورنۍ وظيفه مې نه ده لیکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه یې را واپوله، سترګې یې رډې راوختې،

ورکړل شویو پوښتنو ته سم ځوابونه لیکل شوي ول.

بله کتابچه یې وکته سوالونه حل وو.

ځان يې په کمپله کې ونغاړه، غلې کېناست.
قلم وڅوځېد، تواب په راوتلو رډو سترگو ورته کتل. د کتابچې پاڼه
واړول شوه، قلم وليکل:
_له مامه وپېرېږه.

تواب د بوال ته وروښوید.

قلم وليکل:

_مرسته غواړم!

هلک په ماته گوډه ژبه وويل:

_ته، ته، څوک يې؟

ولیکل شول:

_د يوه ليرې ستوري اوسېدونکى.

هلک لړزې اخيستى و.

قلم وليکل:

_زړه دې غټ ونيسه.

پر کتابچې لنډه رڼا راوگرځېده، رڼا د بوړبوکى غونډې پر خپل ځان را

تاو شوه، يوه لوېشت ژوندى موجود ولاړ و.

موجود وويل:

_ماته جوځو ويلی شې.

تواب خپل ځنگنونه پر تتر پورې ټينگ نيولي وو.

د جوځو د مردکى غونډې شنه سترگه وځلېده، په خوند يې وويل:

_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.

تواب غلى و.

د چرگي کوب کوب ته ورته غږ پورته شو:

کوب، کوب، کوب...

جُو جُو وويل:

_دازموږ خندا ده.

غلي شو، په خوله کې يې د دواړو لاسونو نري گوتې ننه ايستي، خوله يې

دواړو خواوو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز يې وپوښتل:

ښه ښکارم؟

هلک په وېره ورته کتل:

جُو جُو وويل:

_سمه ده، که دې خوبه نه وي، نوزه درنه ځم، هيله لرم چې تر تا زړور

انسان پيدا کړم.

يودم ورک شو.

تو اب په بيړه له کوتي ووت، په چوتره کې ودرېد، نيکه يې په تېره بياتي

د پزي وېښته اخيستل.

کلا ته يې وکتل، پلار يې د تراکتور په ماشين کې گوتي وهلي.

بېرته کوتي ته لاړ.

غلي کېناست.

غږ يې واورېد:

_تراکتور نه شي جوړولای.

تو اب سترگي ورغږولي، هېڅ هم نه و.

په رېږد بدلې غږ يې وويل:

تا خراب کړی دی؟

سپینه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جو جو نری سیم پر غولې کېښود.

هلک په وېره وویل:

—ته ولې داسې کوي؟

جو جو پر غولې پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاطین نری شیشه لاندې را تویه شوه.

تو اب چیغه کړه!

—له دې ځایه ورک شه.

جو جو وخنډل:

کوټ کوټ کوټ...

هلک پیالې ته لاس کړ، پیاله سیخه پر جو جو ورغله، د جو جو بدن دوه نیمه شو، یوه برخه یې تر پیالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې بېرته یې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا یې زور ونيو:

کوټ، کوټ، کوټ...

تو اب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.

جو جو وویل:

—تاوان مې نه خوښیږي، خو په یوه شرط، مرسته راسره وکړه!

ماتي کوکی (د ښینې ټوټې) ټولې شوې، څراغ ودرېد، جوړه شیشه ور ولوېده.

تو اب جو جو ته وکتل، نه جو جو او نه هم نری سیم، له سرایه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی. بېرته سپینه رڼا پر ځان را وگرځېده، جو جو وویل:

—ستاسو په حساب پوره دوې میاشتي دلته وم، ته مې څارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.

تواب په رېږدې بدلې غږ وويل:

—خه مرسته؟

جو جو پر خرې دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غونډې لويه پرده راغله، عکس و، د جو جو غونډې موجود ښکارېده، خو تر جو جو په ونه لوړ و، نيم گز، يا تر دې يو خه ډېر.

جو جو وويل:

—دا زموږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وي، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.

جو جو غلی شو، يو دم يې وخنډل:

—کوټ، کوټ، کوټ...

تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې رډي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوی عذاب دی، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.

جو جو يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:

—اصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملگري مې په کايئاتو کې سره تيت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه يې ودرېد. بيا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور يم چې بل ځای پسې وگورم.

تواب په حيراني ورته کتل.

جُوجُو پَر دِ بوال لاس تېر کړ، سکرین ورک شو.

ويې ويل:

۔ (نه) مه راته وايه.

تو اب غلی و.

جُوجُو وويل:

۔ دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ويلاي. ماشومانو يوازې کاغذي طيارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چايو پيالې نه ليرې کېدې، خو موږ داسې نه يو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ايله پينځم صنف ته راوړسېدم. تو اب په حيراني ورته کتل.

جُوجُو وويل:

۔ ستاسو پنځوس ورځې، زموږ يوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې

وي.

يو دم يې وخنډل:

۔ پوښتنه دې ونه کړه چې څنگه؟

تو اب غلی و...

۔ خير، زه به درته ووايم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنی لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې يو ځل پر خپل محور راگرځي.

تو اب ورو وويل:

۔ نوته څو کلن يې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

_نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟
 موږ ناروغي نه لرو، هر يو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر
 کوي.
 _اوبيا؟
 _چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.
 _نوزه څه مرسته درسره کولای شم؟
 _بس، ډېر دې نه پاډابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس بايد لار شم،
 ماخستن رآخم، خو گوره، په خپله کوټه کې به يوازې يې.
 جُو جُو ورک شو.

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لار، مور يې پسې ورغله، خوده ويل چې
 نه وېرېږم.
 په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.
 جُو جُو وارله واره پردېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غونډې سکرين ته يې
 گوته ونيوله، ويې ويل:
 _زمور خط نه شې لېدلې، برقي حروف دي، خوزه به د خپل تحقيق يوه
 برخه درته ولولم.
 ستاسو د څنگ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی
 راغی، ديارلس، څوارلس کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې

غوښته، خو د کور خاوند يوه روپۍ کړې، ويل يې چې نا محرمه يې، په منډه يې له کوره و ايست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کليوالو ته يې وويل، خو کسه پر هلك ورتول شول، دومره يې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد، ويل يې چې زموږ خویندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلي پرې راگرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له خرخ سره به سپينې غاړې او خلاص ټيرونه ښکاره شول.

جو جو غلی شو، يو دم يې تواب ته وکتل، ويې ويل:

پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟

هلك په حيراني ورته وکتل:

ډمان

له ټول کلي سره خپلوي لري؟

نه

محرم دي؟

نه، خو په سيالانو کې يې نه گڼو.

جو جو وخنډل:

کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډبرې خدا اور واخلم.

يو دم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:

ستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم

محرم نه دی، خو دوو پياوړو ځوانانو ته نڅېدا محرمه ده. کوټ، کوټ،

کوټ... جو جو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د تحقيق له پاره تر دې

حيرانوونکي خلک نه شي موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.

يودم غلى شو، ويې ويل:

—گڼ کور مودى، ټول مې وگڼل، نولس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

تواب وويل:

—هغه چې ژېړه لونگۍ تړي، ډبل سپين برېتونه يې دي او ملک لالا ورته

وايي، نيکه مې دى. چا چې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دى، هغه بل

ډنگر سړى مو تره دى، اته اولادونه لري، پنځه لونيې او درې زامن.

—او تاسو؟

—زه او پنځه خویندې.

—بنه نو، اوس بايد خپلې سفینې ته لار شم.

تواب په حیرانى وويل:

—سفینه؟

—ستاسو په چوټره کې مې يوه گرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکړى، کورت

يې لمر ته پکې ايښي وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې

راغلم.

—نو چېرته ده؟

په غونډيو کې مې يو ځاى پته کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ

درسره يم.

جو جو ورک شو.

د سهار د چایو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نیکه بر سر،
بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې یې دوه زامن خړېدلي سرونه غلي
کېناستل، بیا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر یې
حرکته ول.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به نیکه وټوخل، پیشو به میو کړل، له غوجلې
به د غوار مباره راووته.

پتنوس ورېږدېد، یوې پېغلې پیالې پر غولي کېښودې، بلې توره
چایجوشه راوړه.

د تواب پلار چایجوشې ته لاس وروغځاوه، پیاله یې ورته ونيوله، نیکه
یو دم چیغه کړه!

—بلا، وه بلا!

د تواب مور په بیړه راغله، ودرېده، ټکری یې پر مخ ورکش کړ، په خواره
خوله یې وویل:

—څه وايي، ملک لالا؟

—سترگې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.

بنځې د خپل خاوند په لاس کې نیولې پیالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ
یې وویل:

—خو ما نجلۍ ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ورکړه.

د بودا تندى تربو شو:

—نوزه دورواغ وایم!

بسځې منډه واخیسته، شپبه وروسته نیکه د شیدو له چایو ډکه پیاله
خولې ته نیولې وه.

د تواب اوږه درنه شوه، تر څنگ یې وروکتل، هېڅ هم نه و.
تواب ورووویل:

—ته وې؟

ناستو کسانوپه حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بیره
ودرېد.

نیکه وویل:

—پیاله دې ډکه ده.

—زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.

کوټې ته یې منډه کړه، بکس یې را واخیست او له کلا ووت.
د جو جو غږ یې واورېد:

—که پولې ته وخېژې نو بڼه به وي، لوند خیشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پایڅې یې لندې وې، دی په لنده شوتله کې
روان و.

شاته تړلې بکس یې دروند شو، جو جو وخنډل:

—دا ځای بد نه دی.

د هلک تندې گونځې پیدا کړې:

—تا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.

جو جو وویل:

—يوه پوښتنه؟

—وايه

—نجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارينه وو او هلکانو ته د شيدو له

چايو ډکه چايجوشه وروړل شوه، ولي؟

تواب وويل:

—نيکه مې وايي چې هغوی نجونې دي، بلا يې نه وهي.

جُو جُو وخنډل:

—کوټ، کوټ، کوټ... هغوی گېډې نه لري!

يودم مړې دورې راغلي، تواب وټوخل، دنوې لاندې کروزر موټر په دروازو

کې سهارني لمر ژرې ليکې ايستلې وې، له ټايرونو يې خاورې پورته

کېدلې.

جُو جُو وويل:

—سرکونه مو ډېر خراب دي.

د تواب تندې تريو شو:

—حکومت بلا وهلی.

جُو جُو وويل:

—تېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لارم، دوه شيان ډېر ول، سوالگر او

موټر...

هلک په خبره کې ورولوېد:

—مور ډهم دوه موټره لرو، په دوه سېټه ټيوتا کې مې نيکه گرځي، سراج

يې د کور د سودا له پاره درولې ده.

جُو جُو وپوښتل:

نو دا د كليو سر کونه ولې د سيمې خلک نه جوړوي؟

تواب غلی و.

جو جو وويل:

ـ گوره، ما دوې مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سایکل خوله حسابه تېر دي، خو د سرک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره گټه خو يې درونه رسېده، جوړ سر کونه يې خراب کړل.

تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وگرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالی يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لگېد، کارېز وچ دی، فصلونه مو له تندي وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کارېز به مو په اشړ پاکاوه، بد يې اموخته کړو، ترڅو به د نورو خيرات ته ناست يو.

د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده.

جو جو په غوسه وويل:

ـ دا چا ووبشته؟

تواب مخامخ گوته ونيوله، د چنار له گڼو ونو يو ځوان راووت، بڼکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل.

د پيازو په شنو ډکو کې سپېنه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جو جو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکي پر مات وزر يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وپڼه ودرېده، پختکه والوته.

جو جو پسې غږ کړ:

—سمه ده، خو له انسانانو ليرې گرځه!
جو جو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.
جو جو وويل:

—پختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.
تواب وويل:

—ته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟
—زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړې به راوغروم.
تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ
کربوړې پروت و.
تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.
جو جو په بېرته وويل:

—پام
بکس سپک شو، جو جو د کربوړې تر څنگ ولاړ و.
د هلک گوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوږه پورته شوه.
جو جو وويل:

—کربوړې ډېر خواشینی دی، وايي چې له انسانانو پزې ته راغلي يو، موږ
هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل بېلچې را پسې
اخيستې وې، نسل يې را ورک کړ.
تواب په خبره کې ورو لوېد:
—خو کربوړې خطرناکه دي.
جو جو وويل:

—داسې انسان راوښيه چې کربوړې کوم ازار ور رسولی وي؟

د هلك سر وځړېد.

جُو جُو وځنډل:

— زما په فكر انسان تر هر څه مضر او خطر ناكه دى، يوازې خپل ځان ته اهميت وركوي، دا نه وايي چې د ځمكې نور موجودات هم د ژوند كولو حق لري او كه نه.

تواب وويل:

— داسې هم نه ده، گل ماما ته وگوره، كه غوايان نه واى ورباندې گران، شنه رشقه به يې نه ورته رېبله.

جُو جُو وځنډل:

— خو د غوايانو نظر هم مهم دى.

تواب له شنو غنمو تېر شو، گل ماما ته يې له ليرې سلام ور واچاوه، غوايي ته ودرېد.

جُو جُو وويل:

— پر څښتن دې گران يې، تازه رشقه درته رېبې.

برگ غوايي رېمباره كړه.

جُو جُو وويل:

— غوايي گيله كوي، وايي، ته خو انسان نه يې، نو بيا ولې داسې كم عقله پوښتنه كوي؟

هلك په بېړه وويل:

— ولې؟

تور غوايي رېمباره كړه.

جُو جُو وويل:

ستا پوښتنه مې ورورسوله، غوايي وايي، پلار يې ټول عمر د گل ماما
ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته
بې سينخ کړ.

برگ غوايي رمبراره کړه.

جو جو وويل:

سخت ناروغه دى، خو بايد ځمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه بنود،
څښتن يې خيرات منلى.

تواب روان شو.

جو جو وويل:

پوه شوي؟ گل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.

تواب وويل:

مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.

اه گرانه! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک

وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.

د مکتب تر دېواله، يو خوار سپى راتاو شو، کورنچ يې وهل، تېره يې

پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.

جو جو وخنډل:

سپى وغږوم؟

تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپکه شوه.

ماسپښين دوې بجې وې، تواب لويه چايجوشه تر لاستي نيولې وه، د پولې پر سر پر يوه خوا کور تلو. چايجوشه يودم سپکه شوه.

تواب وويل:

ـ بنه وخت راغلې.

د جو جو غربي واورېد:

ـ چای دی؟

ـ هو.

ـ نو چېرته يې وړې؟

ـ زړه کلا مو تنگه ده، نیکه مې وايي چې ډېر يو، گذاره مو نه پکې

کېږي، نوې ابادي يې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، يو چا غږ کړل:

ـ تشه چايجوشه دې راوړه؟

تواب يودم کور شو، پر خر پوتې تورچای پرېوت، پورته يې وکتل، يوه

گردي سړي د کلا د دېوال پخڅه تراشله.

هماغه سړي وخنډل:

ـ د ملک لالا لمسی ځوان شوی دی، له ډکې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب کلا ته ورننوت، دوو کاريگرو په خټه کې غوايي گرځول.

هلک توره چايجوشه پر غولي کېښوده. نیکه يې د لرگي پر زينه ولاړ و،

لکڼه يې په پخڅه کې تر پرې شوې سوري ايستلې وه.

جو جو وويل:

_ملک لالا دي ولي لکنہي ته سترگه پتہ کړې ده، لکنه خو توپک نه دی؟
تو اب د دېوال سيوري ته د خري پر کته کېناست.
جو جو وويل:

_په دېوالنو کې يې دا سوري ولي پرېښي دي؟
_د دېنمن له پاره.

_له چا سره بدي لری؟
تو اب خپله ککری وگړوله:

_نه

ملک وخنډل:

_ها زويه، چای دي راوړو؟
تو اب ورو وکتل، نيکه يې په احتياط له زيني ښکته کېده.

تو اب ورغی، وروي يې وويل:
_ملک لالا، مور بدي داريو؟
ملک په حيراني ورو وکتل:

_نه!

نو په دېوال کې دا سوري د خه له پاره دي؟
بوډا وخنډل، د هلك پر سر يې لاس کېښود، وروي يې وويل:
_د تربرونو له پاره.

روان شو، کاريگرو ته ورو وگرځېد.

جو جو وويل:

_دا تکی مې نوی واورېد، تربرونه، خناورو ته واياست؟
_نه، د تره زامنو ته..

_نو هغوی ولې وژنئ؟
 تواب خپل نیکه ته منډه ور واخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره
 خوله یې وویل:
 _د تره زامن مې راباندې گران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنئ.
 لومړی ملک وخنډل، بیا ناستو کاریگرو خدا ورسره بدرگه کړه.
 یوه کاریگرو ویل:
 _هلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.
 تواب په حیرانۍ ورته کتل.
 تر دېوال له عمره پوخ، ډنگر سرې راتاو شو، رېږه یې لڼده وه، غټې
 کڅوړنې سترگې یې درلودې، تر سپینې زړې خولۍ یې لاندې وېسته
 راوتلي ول.
 ملک په خندا وویل:
 _اه، سر مالمه، راځه.
 د تواب غوږ وټخېد.
 جو جو وویل:
 دا سرې مې د مکتب په اداره کې ولید.
 تواب وویل:
 _زموږ سر معلم دی.
 معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف
 ته نه ورځي.
 جو جو غلی شو، یو دم یې وویل:
 _پوښتنه وکه!

خه؟

راته ووايه چې د معلمانو ځواب خه و؟

بښه، ووايه!

معلمان ټول په يوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ يې کمې گڼلې، ويل يې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته څيرولای، خو د سرمعلم دليل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که يوه وي، که سل، دوی منلې، نو بايد چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.

تواب په خبره کې ورولوېد:

قناعت يې وکړ؟

په اوږه يې چونډۍ ورو لگول شوه:

وار راکه د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ويل يې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، د هغوی له پاره يو څه زحمت ومني، خو د معلمينو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو يوه هم قناعت ونه کړ. د ملک خندا راغله:

ياره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.

تواب ور وکتل، نيکه او سرمعلم د کوټو پر کېنډل شوي تهډاب راگرځېدل.

ملک په خندا وويل:

سرمالم نوې وکړه.

په کارېگرو کې يوه ورغبر کړل:

خه وايي؟

- وایي چي نخشه مې خونبه شوه، خو په يوه کوټه کې د کتابونو د
 اېښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
 پخڅه تراش له پاسه ور غږ کړل:
 - کتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکه، زور شو، خو نوې خولۍ
 یې ونه مونده.
 ټولو وخنډل.
 جو جو وویل:
 - دا خبره په لیکلو ارزې، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم
 عاقل.

د تواب غوږ و تخنید، څنگ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترگې یې
 رڼې کړې، جو جو پر بالښت ناست و.
 تواب په خوبولي غږ وویل:
 - نیمه شپه ده.
 جو جو بستري ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوټه سپینې
 رڼا و نیوله، و یې ویل:
 - نن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.
 تواب کېناست.

جُوجُو وويل:

—مازبگر د غونډی د کلي په فصلونو کې گرځېدم، يوه مرغی مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به يې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مړې بڼکې به يې وپرسېدې، خوندور غږ به يې له ژيړې مښو کې راووت.

ډز شو، مرغی والوته.

د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له يوه کوره چيغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، خو بڼځو له يوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بيا د يوې پيغلې له خولې وينو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنډاغ وهلې وه، نجلی ږنگه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته يې ټوپک ونيو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سوری، سوری شوه.

هماغه کورته مې ورتپ کړل، هلته هم همدا حال و، بڼځو چيغې وهلې، يوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.

له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان يې په زور په خپل کورننه ايست.

. له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وېرېدلو چرگو ته ورغلم، يوه سره چرگه خپلو چرگورو ته په غوسه وه، ويل يې چې له بنيادمانو څه بلا غواړئ. کيسه را مالومه شوه، چرگوري شنو غنمو ته ورگډ شوي ول، د پټې خاند د لوټو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري بڼه نه وه لگېدلې، ټوپک يې را اخیستی و. ټک، ټک، ټک.

چرگورو ته مې وکتل، سرونه يې څرېدلې وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېنډله.

جُو جُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ورو یې وویل:
 — وره موضوع وه، خبرې یې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.
 تواب وچې سترگې ورته نیولې وې...
 جُو جُو وویل:

— له هغه ځایه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې یوې کلا ته ور وگرځېدم، د
 کلا د لویې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خپرن ول، د
 کمیسونو غاړې یې برېښېدلې، خیرنې وې، بنویه خیرې په چاودو گوتو
 کې یې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدلې.
 بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور... د خره بچیه... غالی
 دې وکړې.

سیوري ته ناستو لویانو هېڅ هم نه ورته ویل، خو تر دوی پېشو ښه وه،
 زوی یې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور یې راغله، تور پیشینګوری
 یې په خوله کې ونيو، ویې ویل چې له بنیاد مانو به څه زده کړې.
 یوه شېبه کېناستم، لویانو یوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، یوه
 ته د نسوارو رنگ مهم و، بل ته یې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.
 جُو جُو غلی شو.

یو دم د کلا دروازه وټکېده.
 جُو جُو په بیړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
 تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ویې ویل:
 — څوک یې؟

د دروازې له شا وارخطا غبراغی:
 — زه یم، لال مامد.

له يوې کوتېې بل خراغ راووت.
 تواب دروازه خلاصه کړه، د خراغ رڼا په وار خطا سړي ولگېده.
 سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله يې وويل:
 _باتوره، د خدای روی ومنه، د زڼکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه
 ده، تر ښاره يې ورسوه.
 د تواب پلار خپل کين لاس د خراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې
 وويل:

_په دې نيمه شپه به تر ښاره څنگه ځو، د موټر دوه ساعته لاره ده.
 سړي خواست کاوه.

باتورد موټر په کيلي پسې لاړ.
 شپبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو، پر مخامخ د پوډال تېزه
 رڼا ولگېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د خراغونو تر ژېړې رڼا
 مخکې منډې وهلې...
 تواب دروازه پورې کړه، کوتېې ته راغی، اوږد وغځېد، د جوجو درک نه
 و.

د هلک سترگې سره ورغلې، يو وخت يې د موټر هارنونه واورېدل، د
 باندي ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرگينې دروازې له چولو څخه راوتلې وه.
 تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مينځ ته راغی، تواب له پلاره د
 ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لند ځواب يې واورېد:
 _په لاره کې مړه شوه.

هلک برج ته وخت، د کلي له مينځه چيغې راتلې، په تنگو کوڅو کې بل
 خراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

نيڪه په غوسه و، سپڪې سپورې يې ويلې. تواب تر ڪرڪۍ ورو ڪتل، د
سهار خره وه، نيڪه په ډېران كې گرځېده. هلڪ د باندې ورووت، بنځې
اونجونې په چوتره كې ولاړې وې، وارخطا بنڪار بدلې.
بوډا په گوتو كې نيولى كاغذ پورته ونيو، په خشكه يې وويل:
_زما كوټه چا جارو كړه؟

د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.

نيڪه چيغه كړه !

_بلا، وه بلا !

ډنگره بنځه مخكې ورغله:

_خه وايې، ملك لالا !

_دا كاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟

بنځې چوترې ته وكتل، لور يې لږزې اخيستي وه.

بنځې په خواره خوله وويل:

_ملالى.

نيڪه چيغه كړه !

_دا سپۍ په دې نه پوهېږي چې د ځمكې اسناد دي؟

بنځه لږزېده.

نيڪه وويل:

—يوه بله پاڼه ام ورسره وه.

بنځې له چوترې راکښته شوې، ټولې په ډېران کې گرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جوځو وویل:

—د غواوو پښې وگوره!

تواب ورغی، پاڼه یې له لنډو خوشایو راپورته کړه، لستونې یې پرې تېر کړې، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونيوله. په منډه له کوټې ووت.

تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانگه د مخامخ برج د بام له سرداوو په راوتلیو لرگو لگېدله.

یو دم چيغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، گيلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه ډرې وړې لاندې راولوېده.

تواب په بېره دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، بنځو ته یې بنکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جايداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، بنځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک بېرته چوترې ته لاړ، د څنگ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوبنکې یې نه تم کېدې.

تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې ټومبلی لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کین لاس ته تاو شو، شنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له

شنو وروژېړه رڼا پورته کوله.

هلک شوتلې ته ودرېد، خو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُو جُو غريبي واوريد:

—ها! تندى دې سم ونيسه، خواشيني ښه نه ښکاري.
تواب ورو وکتل، جُو جُو بي تر څنگ ناست و.

تواب وويل:

—نيکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مينځ په ډېران بي د ځمکي قواله
موندلې وه.

جُو جُو په خبره کې ورو لوبد:

—پوهېږم.

تواب په غوسه وويل:

—خور مې غټه نجلۍ ده، خو تراوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.
يوه سپينه جنت کوکۍ راغله، د جُو جُو پر رڼه ککړۍ کېناسته، جُو جُو
وځنډل:

—کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُو جُو، هلک ته وکتل، ورو بي وويل:

—ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلې و.

جُو جُو وويل:

بيگا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه.
ولې؟

تواب په حيراني ورته کتل.

جُو جُو وويل:

_که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه یم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذی کیشتی جوړولې.

تواب غلی و.

جو جو وویل:

_په ټوله ولسوالۍ کې یوازې یو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به گرځې چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سیمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد بڼځه به یې ولې نیمه شپه په خامو لارو ترنښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور یې ور واخیست، یوه پنډه شوتله یې وربېله کور ته لاړ، شوتله یې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست. نیکه ته یې وکتل، لایې ټنډه تروه وه. غوږ یې وتڅپېد، جو جو وویل:

_بوډا ته ووايه چې په سیمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جټکه وخوړه، له چایو ډک گیللاس کوږ شو. پلار یې په غوسه وویل:

_پام!!!

تواب وویل:

_نه شم کولای.

بوډا په حیرانۍ ورته وکتل.

تواب په منډه کوټې ته ننوت. جو جو پر بستره ناست و.

تواب په غوسه وویل:

_نه شم کولای. نیکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.

جُوجُو په خبره کې وړولو بد:
 _خوزه بايد ورباندې پوه شم.
 _نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نيکه د چيلم د څکولو په وخت کې خشکې
 نه کوي.
 ساعت ووت، د لمر ژپړه وړانگه د کوټې د يواځينۍ دريشې پورتنۍ برخه
 روښانه کړه.
 ثواب وويل:
 _اوس يې وخت دی.
 د باندې ووت، نيکه په چوتره کې يوازې ناست و، له خولې يې خړ لوگی
 راووت.
 ثواب غلی کېناست. بوډا ورونه کتل. د هلک پر اوږه چونډۍ ولگول
 شوه. ثواب وويل:
 _ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
 بوډا يو دم وتوخل، په توخي کې خدا ورغله:
 _خوب دې ليدلی!
 _نه، يوازې يوه پوښتنه وه.
 بوډا چيغه کړه!
 _بلا، وه بلا! ساده چاې دې پسې څه کړ؟
 له دالانه ښځينه غږ راغی.
 _تيار دی، اوس يې دروړم.
 نيکه وويل:
 _گوره بچو، په داسې چتيايو دې سر مه خرابوه.

تو اب په ربرېدېدلي غږو وويل:
_كه ملالۍ مکتب ويلي وای، نو د ځمکې کاغذونه به يې پر ډېران نه
اچول.

د بودا د تندي گونځې ژورې شوې:
_زه د هلكانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کيسې راته کوي.
ورک شه !!!

تو اب په منډه کوټې ته ننوت.
جُو جُو وويل:
_وبخښه.

تو اب پر ترلي بستري کېناست.
جُو جُو وويل:
_مور دې بلا نومېږي؟

تو اب په حيراني ورته وکتل.
_نه

_نو نوم يې څه دی؟
د تو اب تندي تريو شو:
_نه شم ويلای.

_ولې؟
تو اب غولي ته کتل....
جُو جُو وويل:

—يوه ټکي ته مې پام شو، ورې نجونې نومونه لري، زرمينه، طاهره، ملالی... خو چې غټه شوه او واده يې وکړ، بيا يې نوم بدلېږي. تورسري، سياسي، کډه، عاجزه، د حيواناتو مور، بلا... دا ولې؟
تواب په غوسه وويل:

—دا مه راته وايه چې له نيکه وپوښته.
جو جو وخنډل:

—اه، گرانه! سپکه مې نه در باندې لورېږي، خو که ورباندې پوه شم، بده به نه وي.

تواب فکر يووړ، يو دم يې وويل:
—راځه.

هلک د باندې ووت، د کلا دروازي ته ورغی، شنه فصلونه ولاړول، د دهقان کوچني زوی د پيازوله نړيو ډکو څخه وانه ليرې کول.
تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منگ هلک ته يې وويل:
—پلار دې څه نومېږي؟
هلک وخنډل:

—نوي خونه يو راغلي، باز مير.

—ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟

هلک يو دم ولاړ شو، تواب يې ترگرېوانه ونيو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

بازمير راغی، خپل زوی يې له وليو ونيو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې يې تړلي سوکان تاوېدل.

تواب له اوبو پورته شو، پر خوله يې لستونۍ تېر کړ، وينې وه.

د بازمير زوی په دوه_دوه کېده، زورونه يې وهل...
 وخت ووت، جنگ سوړ شو، بازمير د شخړې علت وپوښت، زوی يې
 وويل چې زما د مور نوم يې غوښت.
 سړي ته غوسه ورغله، تواب ته يې وکتل، په کاوړ يې وويل:
 _ته بد اخلاقه يې، نيکه ته دې وايم
 تواب روان شو، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه يې راوپلټل.
 جو جو وويل:

_پزه دې هم وينې ده.
 تواب په دېوال کې ټومبلي وړې اينې ته ودرېد، د مور ټکری يې پر پزه
 تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.
 جو جو وخنډل:

_نو ته بد اخلاقه يې؟
 هلک په غوسه وروکتل.
 جو جو وويل:
 _ټوکه وه.

تواب يو کتاب ورواخيست.
 جو جو وويل:
 _بښه نو، د بښځې د نوم اخيستل بد اخلاقي ده!
 تواب په خبره کې ورولوېد:
 _نه پوهېږم، خودوی يې شرم گڼي.
 د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و، ملک يې غوښت.

هلڪ ڊ نيڪه ڊ ڪوٽي خواته منڍه ڪڙه، نه و، ڊالان ته ورغي، له موره يي
پوڻتنه وڪڙه، بڙته لويي دروازي ته ور نڙدي شو، سڙي يي وپوهاوه چي
نيڪه په ڪور ڪي نشته.

سرمعلم گام واخيست، خو تواب يي تر مخ ودربد، سر يي وخرپد، ورو
يي وويل:

— نيڪه مې مور ته بلا وائي، پلار مې ڊ سياسي نوم ورباندي ابڻسي، تره
مې خپله بنڻه عاجزه بولي. ڊا ولي؟

سرمعلم وخنڊل:

— په اصلي نومونو يي شرمڀري.

تواب وويل:

— په رڻتيا هم، شرم ڊي؟

سڙي ڊ تواب پر سرلاس ورتپر ڪڙي، ورو يي وويل:

— زمور ڊ پيغمبر مور بي بي امنه نومڀده، مڙمن يي بي بي خديجه وه،
لوري يي هم بي بي فاطمه. ڪه شرم وای بيا مو په همدې نومونو نه يادولي.

سرمعلم روان شو، تواب يوه شڀه ڊ دڀوال سيوري ته ڪڻاست، ڊ نوي
ڪلا پخخه ڊ ڪلي له ٽولو ڪورونو لوڙه وه، خولا هم ختي پري ٽيل ڪڀدي،
ورهاخوا ڊ غره پر څوڪه، ڊ سپينو واورو سڀڪه لانه وه ختلي.

تو اب تر پري لاس تاو کړي، د شاه د خرڅ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته،
جو جو د رهو او بو پر سر ناست و.

تو اب په بيړه وويل:

په شاه کې دې څه کول؟

جو جو توپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

له خونگنې مې مالومات غوښتل، ژوند يې سخت و، په تياره کې
اوسېده، خو شکايت يې نه درلود، ويل يې چې ښه ده، انسانان نه وينم.
تو اب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل يې کوچني سخوندر ته
کېښود.

جو جو وويل:

ښه يې نه ساتې. ورته وگوره، وربوز يې له او بو نه پورته کېږي.

تو اب په بيړه وويل:

پلار مې.

جو جو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه يې وويل:

د مېلمنو د کوټې کونجې (کيلي) راوړئ !!

ډنگره ښځه په بيړه له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلې کونجې يې
سړي ته ونيوله.

باتور له کلا ووت.

تو اب گړندي گامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې
ښتې وه. هلک کوټې ته ورننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې
ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې.

توابع سړي ته لاس ورکړي، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، خېره يې ښکارېدلې. پلار يې راغی، د گاډۍ پر ډبې پورې تړلې جالی ته يې اورلگيت ونيو، له فشمس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خيړنه لونگۍ يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالداني داغ ښکارېده.

د توابع زړه تنگ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار د بگ اېښی و، لندو بوټو خوله نه اخیسته، ښځه په لوگي کې پټه وه.

توابع د تراکتور ټيلې ته ورغی، گېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، گېلنه يې کړه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

توابع خپلې مور ته وکتل، په سترگو کې يې د دېگدان لمبه ښکارېدلې. توابع يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څرېکه شوه، نری درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېوت.

وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د توابع پوښتنه يې کوله. توابع دالان ته ننوت، بدنې او چلمچي تيار ول. ښځه د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تويې شوې.

پر دسترخوان د لنډې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. توابع وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې گولې وروسته به يې د لاس يوه يوه گوته خټله، د غوښې وار شو، د توابع تره پر يوه هوار پاسټي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:

— ستا يې ترڅو؟

مېلمه په ډکه خوله وويل:

— تر لسو.

سړي له يوه سره حساب پيل كړي، يو، دوه، درې... ده به په هره برخه غوښه خپله گوته اېښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ كېښوده. پاتې برخې هم په همدې توگه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:

— درغله.

ورويې كتل، مېلمه ته يې يوه غټه گوله نيولې وه.

مېلمه وويل:

— بس دی، نه يې شم خورلې. خود باتور لاس هماغسې په هوا كې پاتې و، مېلمه گوله ورواخيسته.

د تواب تره هم په پاستي كې غوښه ونغاړله، غټه گوله يې ترې جوړه كړه، مېلمه نه خورله، خود تواب تره ټينگار كاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملك هم په زور سپينه غوښه ورباندې وخوړه.

د تواب اوږه درنه شوه، جوڅو وويل:

— مېلمه يې په ډېره غوښه مې كړې.

تواب په ټيټ غږ وويل:

— دازموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.

شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ورواچولې، بيا په چايو پسې لاړ، كله چې بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه كيسه را اخيستي وه:

— ياره ملكه اجب سوډر شی و، د كلاشينكوف دوه گولۍ يې خورلې وې، خو بيا يې هم چارې ته ځان نه ورکاوه.

ملك په خبره كې ورولوېد:

— څنگه دې وموند؟

سړي په خوند وويل:

— بس، چا راته وويل چې د بدې دار وروړ دې ځنگله ته وتلی، ما هم کلاشینکوف را واخيست، يوه دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خداى مهربانه شو، د تبر غبر راغی، ورغلم، د يوې څپړۍ له تنې مې وروکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د کلاشینکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړى بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته، په گپډه کې لگېدلې و، خو لا يې هم چارې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونى ورپرې کړ. د تواب اوږه درنه شوه.

جو جو وويل:

— ولي؟

تواب په خبره کې ورولوېد:

— نه پوهېږم.

نيکه وخنډل:

— ياره عبدالرحيمه، نر کار دې کړی، زمري يې، زمري.

مېلمه په خوند وويل:

— اوس به گلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدې څه ته وايي!

نيکه په خبره کې ورولوېد:

— گلاب شاه دې ونه موند؟

نه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلې. بس، په کومه ورځ چې یې
زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو، ما یې هم د
ورور ستونې ورپرې کړې، خلاص په خلاص.
د نیکه خندا پورته شوه:

یاره عبرالرحیمه، زمري یې زمري.

جو جو وویل:

زمري څه ته وايي؟

تواب وویل:

يو حيوان دی.

نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وپرسېد؟ حتما به کوم ښایسته
حيوان وي.

نه، زموږ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. بېره، بد شکله څپره لري.
جو جو وویل:

ته به نه یې خبر، بوی به یې ښه وي؟

که داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.

هو ښیار به وي؟

نه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.

جو جو وویل:

بیا خو دې نیکه سم ورته وايي، مېلمه په رښتیا هم زمري دی.

د نیکه غږ راغی:

وه هلکه، څنگه لکه مچ له ځان سره ښکېږي؟

تواب وار خطا شو:

— هېڅ ، هېڅ
په منډه د باندې ووت ، کلا ته ننوت ، په چوتره کې غلی کېناست. چوپه
چوپتیا وه ، پورته په رڼو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.
جُو جُو وویل:

— ښه نو ، زمری مو د غیرت ښه ده؟

هلک غلی و.

جُو جُو وویل:

— په تاسو کې قتل څومره اسانه دی.

هلک په خبره کې ورو لوبد:

— خپل وار (بدل) یې واخیست.

جُو جُو وویل:

— قتل گلاب شاه کړی و ، ورور یې څه گناه درلوده؟

توابع په خبره کې ورو لوبد:

— سر دې مه خرابوه ، دلته سل کلنې بدې پاتې دي ، مړی نیکه کړی وي ،

غچ یې له لمسیانو اخلی.

ناخاپه ډزې شوې ، دوې ، درې دقیقې پرله پسې ډزې. توابع له چوترې

ټوپ کړل ، په منډه له کلا ووت ، نیکه او د توابع پلار هم د باندې ول ، د

مېلمه درک نه و.

نیکه په بیره وویل:

— توابعه زویه ، له مېلمه سره پاتې شه.

توابع کوټې ته ننوت ، مېلمه دېوال ته غلی ناست و ، وارخطا ښکارېده ،

وروسته یې د گاز ډبې ته لاس وروغځاوه ، تیاره شوه.

توَاب وويِل:

— ډڙي په کلي کي دي.

د مېلمه وار خطا غږيې واورېد:

— تاته د بدې زور نه دی مالوم.

د بنځو چينغي شوې، توَاب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مينځه کوکي راتلې.

توَاب وويِل:

— مه وپرېږه، په تاپسي نه دي راغلي.

ځواب يې وانه وړېد.

توَاب د باندي ووت، په کوڅو کي بل څراغونه گرځېدل. مخکې لار، د کلي مينځ ته ورسېد، خلک راتول ول.

توَاب اخوره ته وخوت، پريو چا سپين څادر هوار و، د څادر يوه برخه په وينو سره وه. له څنگلوري کوره د بنځو کوکي راتلې.

د توَاب اوږه په شدت و خوځېده. نيغ کېناست، سترگې يې وموښلې، جُو جُو و، توَاب په بېرته وويِل:

— دا دوي ورځې چېرته وې؟

جُو جُو په خبره کي ورو لوبد:

—هله! تنور وگوره!

تواب په حیرانی ورته وکتل.

جُو جُو وویل:

—په لښتو او خوشایو کې د دهشکې مرمی پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته یې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه یې اورلگښت

ونیو، ټیټ شو، له تناره یې لښتې راوایستې، د دهشکې په ژپړه مرمی

کې د بیګانې انگار سره رڼا بنکارېدلې هلک توده مرمی د تناره پر غاړه

کېښوده. بنځو ته یې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور یې چیغه کړه!

—دا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ورو لوپد:

—چټیاټ مه وایه!

مور یې وویل:

—ته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندې تریو شو:

—زه نه وم خبر.

خور یې وویل:

—نو پېریانو احوال درته راوړ چې په تناره کې مرمی ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُو جُو وویل:

—اه! په دې شنه سهار مې د خولې خوندي درېد کړی.

هلک اوږد وغځېد.

جُوجُو وويل:

— پوهېرم، بيخايه يې ملامت كړې، خه چې وينو، ډېر وخت رښتيا نه وي.
هلک چت ته کتل.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

— اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفينه کې يوه تخنيکي ستونزه
پيدا شوې وه، يوه ورځ يې کار وغوښت، بله ورځ څو کليو ته په تحقيق
پسې لاړم.

تو اب هماغسي غلی و.

جُوجُو وويل:

— تندي دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اور يې نه و بل کړی.

له چوترې د نيکه غږ راغی:

— بلا، وه بلا! د اوداسه اوبه راوړه.

جُوجُو وويل:

— هو رښتيا! هغه سړی يې ولې ستاسو په کلي کې وويشت؟

— دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.

جُوجُو وويل:

پوه نه شوم؟

— له شاوخوا کليو سپين زيرې راتولېږي، غواړي چې دا دښمنې ختمه

کړي.

د جُوجُو سترگه وځلېده:

ـ بنه کار دی، خو دوی باید له اوله د پېښې مخه نیولې وای، اوس به ولې
مړی کېده. پتیبو ته د چرگورو د اوبستو او له ډزو را وروسته دواړې
خواوې څرېدلې شونوې گړځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه گړځاوه.
هلک ته غوسه ورغله:

ـ تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.

جو جو وویل:

ـ اه! تراوسه خو سم نه شم ورته ویلای، خو دې مرکې تمه راته پیدا کړه،
لیکم یې، د دښمنیو حل بنه خبره ده.

جو جو غلی شو، یو دم یې پردېوال لاس تېر کړ، ورو یې وویل:

ـ ځینې خبرې مې راټولې کړې دي. لومړۍ به د شیرو د کلا کیسه راواخلم.
خو سپین رېبري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کیسې یې را اخیستې
وې، توره، پتکی او شملي یې یادولې، ځانونه یې د دنیا تر ټولو خلکو
غیرتې بلل.

توابع خبره کې ورو لوېد:

ـ نوته یې نه منې؟

جو جو وویل:

ـ اه گرانه، زما خبرې لانه دې خلاصی.

توابع بکس ته لاس ور وغځاوه، یو کتاب یې را ویست، پانې یې
واړولې، په غوسه یې وویل:

ـ دا زموږ تاریخ دی، ورته وگوره، خو وارې مو هندوستان نیولی، د

ایران تر اصفهان رسېدلې یو، د افتخار خبره یې نه بولې؟

جو جو وویل:

زہ بہ د خپلو خلکو یوه کیسه درته وکړم، مور خوراک نه لرو، بس، په کال کې یوازې یوه شنه پانه خورو، دې ته د فکر پانه وایي، که یې څوک ونه خوري، نو ماغزه یې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خود دې پانې پیدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځي، هلته شیشې ته ورته بوتې دي چې مور یې نه شو لیدلی، دا بوتې مویو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پایه نه شو ترې خلاصېدی. زمور د ستوري ځوان موجودات په دغه بوتې پسې ځي، خطر ویني، خود نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی باید د ستوري وړو، زړو موجوداتو ته دا پانه راوړي.

یوه ورځ مې پلار خواشینی ناست و، علت مې وپوښت، را یاده یې کړه چې اور اخیستلو ته یې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه یې د فکر پانه نه ده راوړې، ومې ویل چې د نیکه مېرانه درته بس ده، نیکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پانې راوړې، زر پانې! تر اوسه یو موجود هم د دومره پانو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را یاده کړه چې نیکه ته درناوی لرم، خوزه هم (زه) یم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، یو مصرفي موجود یم چې تل مې د نورو پانو ته سترگې نیولې دي.

جو جو غلی شو، سترگه یې وځلېده او ویې ویل:

ـ گرانه! په تېرو ویاړ بڼه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پربښي؟ اوسني هم باید یو څه وکړي.
تواب غلی و.

جُو جُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترگو ته ودرېد، جُو جُو وويل:

—ورته وگوره! د پاکستان نوم ورباندې ليکل شوی دی.
تو اب په حيراني ورته کتل.

جُو جُو وويل:

—ډاډه يم، واسکت او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پيالې ته وگوره، د ايران ټاپه ورباندې بنکاري، د پلار، نيکه ترلې ژېر پاچونه (هندوستانی پگړۍ) چې د غيرت نښې يې گڼي، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن ياست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشايو پخوئ.

تو اب غلی و.

جُو جُو وويل:

—د بشر د هوساينې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي ياست. که يوه ورځ سرحد درباندي بند شي، له لورې به مړه ياست. هلک غلی و.

جُو جُو وويل:

—پاتې کيسه واوړه، سپين زيری لا په غيرت کې غرېدل چې يوې زړې بنځې يو نهه— لس کلن ماشوم راووست، ماشوم گيډې ته لاس نيولی و او له درده يې ټوپونه وهل، يوه سپين زيری د خپلې خولې لارې د ماشوم په خوله کې ور وڅخولې، ماشوم بېسده پرېوت، بوډۍ دعاوې کولې، ويل يې چې له پرونه را ايسته يې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم يې ځنځولۍ نږدې کورته ورساوه.

يوه بل بوډا بيا د خوب كيسه تېره كړه، ويل يې چې غم مه كوئ، بيگامې
خوب ليدلى، په وطن كې به فقر، جگړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب كيسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې كوره د بسڅو كوكي
راووتې، هلک مړ و.
جو جو غلى شو، تواب په حيرانۍ ورته كتل...

جو جو وويل:

_اه گرانه! په اټكلي ژوند، غټو غټو خبرو، لارو او خوبونو وطن نه

جوړېږي.

له چوترې د نيکه غبراغی:

_بلا! وه بلا! رنده يې! بيا دې ساده چای راوړی.

تواب په بېړه جو جو ته وکتل.

جو جو وويل:

_ما څه نه دي كړي.

تو اب په خاورو کې پلټی. ووهلې، زنگون یې دروند شو، په بیره په پښو
و درېد، لار، له نورو هلکانو گونښی کېناست.
جُو جُو وویل:

—ته ولې لوبه نه کوي؟

تو اب مخامخ گوته و نیوله:

—هاغه مو سر ټیم دی، وایي چې زموږ د کلي رنگ مه بدوه، ښه کوټبال
(فوټبال) نه شې کولی.

—کوم یو؟

—په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

—خو د گول و هوڼکو خونده مو نشته، ستاسو کلیوالو تر اوسه دوه —
صفر بایللي ده.

تو اب غلی و.

جُو جُو وویل:

—هغه د خړ پرتاگه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ور گډ
شي؟

تو اب سوړ اسویلی وایست:

—تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نوزه به یې هم په مسابقه کې نیولم.

—اه! تمه دې مه باسه.

—څنگه؟

د جُو جُو غږ یې وانه وړېد. یو دم د خړ پرتاگه هلک چیغه کړه، منډه یې
واخیسته، په بیره له میدان ووت او په خاورو کې کېناست. توپ

ودرېد، هلكان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلك رنگ سپين
اوبنتی و، يوه خبره يې تکرار وله:

— پيری !!!

تواب څنگ ته ودرېد، جو جو وويل:

— تندي دې سم ونيسه، بس! پر اوږه يې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ،

نور مې هېڅ هم نه دي کړی.

يوه هلك وځنډل:

— مات ياست، باټې کوی.

په ونه لوړ هلك ته غوسه ورغله!

— له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

وروسته يې په خاورو کې ناست هلك ته وکتل:

— رايحه! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.

هلك ځای پر ځای ناست و.

په ونه لوړ هلك وويل:

— پروانه کوي، په لسو نفرو هم توپ کولای شو.

د تواب په غوږ چوندی، ولگول شوه، جو جو وويل:

— ور مخته شه.

تواب د نري هلك مخې ته ودرېد:

— ما نيسي؟

هلك د (هو) په بڼه سر وڅوڅاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ورگډ شو.

يوه شپبه يې منډې ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيڅېده. اوږه يې درنه

شوه، جو جو وويل:

—گول ته ورنډې شه.

توab د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د توab پښو ته ولوېد، توab د خپلې ښۍ پښې بټه گوته ورته سيخه کړه او توپ د گولچي له اوږې سره ښويه تېر شو. يو دم چيغې شوي، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شپبه وروسته بل توپ د توab پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پر مخې پرېووت. توab توپ په لغته وواهه، توپ تېزنه و، خو گولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغږېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپيلاقونو زور واخيست. گولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينگ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيستي وه، ويل يې چې توab پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خنډل.

لوبه مساوي ختمه شوه، توab د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوگرځاوه، تر کلي پورې هم د توab صفتونه اورېدل کېدل. توab نيغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وڅوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نرۍ غږ راته ورغی، د تره پېغلې لور يې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. توab د هغې تر څنگ کېناست، يوه شپبه غلی و، بيا يې ورو وويل:

څه شوي؟

د نجلۍ ژړا زور ونيو.

له چوتري څخه يې د تره چيغه راغله !
 _دا سپي مه راباندې وژنه ! مېړه غواړي
 وارخطا بنځه کوتي ته راننونه، د نجلۍ پر خوله يې لاس کېښود، په
 رېږد بدلې غږ يې وويل:
 _د خدای روی ومنه ! غلې شه، که دې نيکه خبر شو، خدايکه د ژوند
 څکه ورنه وکړې.
 تواب وويل:
 _تره ناوې ! څه خبره ده؟
 ځواب يې وانه وړېد.
 تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو
 يې وويل:
 _هیلۍ يې ولې وهلې؟
 بنځه غلې وه، نږدې ترلي خوشکۍ د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل،
 د دېگ په تل باندې د شيدو د دارو د لگېدو غږ اورېدل کېده.
 تواب وويل:
 _ادې ! زما خبره دې وانه وړېده !
 بنځې ورو وويل:
 _څه يې کوي، خوارکۍ يې له اخه توخه واچوله
 _ولې؟
 _هیلۍ له کارېزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم تږي ځوان مساپر اوبه ترې
 غوښتې وې، دا خبره يې وړې خور پلار ته وکړه، بس !!! غم ترې جوړ شو.

غوا وڄوڄڀڊه، بنڄي ٻه ٻيڙه له لندو خوشايو خيلي پايڄي ور ٽولي
ڪڙي، ٻه غوسه ٻي وويل:
_مرداره شي! ڪالي ڊي را ٻي نمازه ڪڙل.
تواب ته ٻي وڪتل، ورو ٻي وويل:
_د شيدو خونده ٻي نشته، خوشڪي ور ٻيڙڀڊه!
تواب ٽيٽ شو، ٻي ته ٻي لاس ڪڙي، خوشڪي تر غوا لاندي ووت.
بنڄه دالان ته لاره.

د تواب غور و تختڀڊ، نبڄ ڪڀناست. جو جو و. هلك ٻه خوبولي غرو ويل:
_دا نيمه شيه گوره!
جو جو تر لاس ونيو:

—راځه!

توab په حيرانۍ وويل:

—چېرته؟

—وروسته به پوه شي.

توab د باندي ووت، د كلا د برج پر سرگرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلك سترگو ته د بتې گوتې په اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جوڅو غږ يې واورېد:

—زه يم، په ما پسي راځه!

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې يو گز پورته روانه وه، توab گامونه پسي واخيستل. د كلا دروازي ته ودرېد، حيران شو، دروازه خلاصه وه. توab د باندي ووت، رڼا د کلي په تنگو کوڅو کې مخته تله، له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غيږدا راغله.

توab ورو وويل:

—چېرته څو؟

ځواب يې وانه وړېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وړو پر سر روانه وه، بيا د گڼو نيالگيو په پاڼو کې ننوته. توab گړندی شو، د نيالگيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې درنه شوه، ورمپړ يې کوډکړ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. توab په بېرته وويل:

—زه بېرته گرځم.

د جوڅو غږ يې واورېد:

—زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

—نو چېرته څو؟

رنا پورته شوه، دښته يې په مخه ورکړه، تواب گامونه گړندي کړل. پاو
ووت، ريانده جنډو ته ودرېد. رنا بېرته راوگرځېده.
تواب وويل:

— هديره ده، وپرېږم.

جوجو په خبره کې ورو لوبد:

— اه گرانه! له ژونديو وپرېږه.

— خو تر هديرې ورهاخوا پردی کلی دی، په دې نيمه شپه کې هلته څه
کوو؟

رنا پر قبرونو د را شنو شويو شنو سپاندو او څوڅو پر سر تېره شوه،
تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رنا د کورونو پر څړو دېوالونو لگېدل. رنا
يو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په گڼو نيالگيو کې يې د جوجو غږ
واورېد:

— دېخواته!

تواب ورمېږ کور کې، جوجو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رنا يې تررون
ځان وتله. تواب يې تر څنگ کېناست، ورو يې وويل:

— دلته څه کوو؟

— يوازې دروازې ته گوره!

تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رنا د يوه کور په څړ دېوال کې لرگينې
دروازې ته سيخه وه. تواب ورو وويل:

— ولې؟

— اه گرانه! حوصله ښه ده.

هلک غلی شو، خنگ ته له لاندې لښتې د چونگښو کورږا راتله. یو چا وپوخل، تواب په پانیو کې ننوت، مخامخ یو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بیلچه یې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدلې.

تواب ورو وویل:

د هقان دی.

جو جو په خبره کې ورو لوبد:

پوهېږم. تحقیق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کارېز اوبه د شپې هم په واری.

پا ووت، لیرې له یوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.

تواب وویل:

ولې ناست یو؟

ځواب یې وانه وړېد. یو دم له مخامخ دروازې سره ځنځیر ولگېد، له دروازې یو سر راووت، یوې بلې خواته کور شو، پله نیمکښه شوه، یو سپری ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.

جو جو وویل:

ودې پېژانده؟

نه.

تره دې دی.

تواب په بیره له سترگو پانې لیرې کړې، ځیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سپری څپرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:

تره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوي؟

جُو جُو غلی و، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هد برې خواته یې گړندي گامونه
واخیستل.

جُو جُو وویل:

بس! همدومره.

د پانو په مینځ کې د بتې گوتې په اندازه نری رڼا پورته شوه، تواب په رڼا
پسې روان شو، رڼا تر هد برې ښکارېدلې هلك ورغی، جُو جُو د یوه
سیمپتي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.

جُو جُو وویل:

تره دې یوې کونډۍ ته ورځي.

د تواب زنگونه ولرژېدل. ځای پر ځای کېناست.

جُو جُو وویل:

تېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې
لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونگا واورېده، ورغلم، تره دې په
احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تردې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې
سره یو ځای پرېووت.

جُو جُو غلی شو، یو دم یې وویل:

اه گرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.

جُو جُو وویل:

خوابدون مې نه درباندي لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور
مخ ته ځکه سوکان ونيول چې یوه تېري ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې
وي، خودی.

جُو جُو غلی شو. تواب په ژرغوني غږ وويل:
_باور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اورده
رېره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې... توبه!
تواب غږیو واخیست.

جُو جُو وويل:

_د یو چا په ظاهره مه غولېږه!

هلک ورو ورو سونگېده.

جُو جُو وويل:

_غواړم چې د کونډې په اړه هم یو څه درته ووايم، خو دا مناسب ځای نه
دی، بوتی دی، باید هوارې ته لاړ شو.

تواب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.

جُو جُو وويل:

_تر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.

هلک پر شگلنه ځمکه پلټی ووهلې.

جُو جُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه وپړې رڼا ونيو.

جُو جُو وويل:

_دلته مې د کونډې په اړه یو څه لیکلي دي. غوږ ونیسې! یو پردی سړی،
یوې ښځې ته راغی، یو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.

ښځې توشکه واړوله، څو چرموړلي لوتونه یې سترگو ته ونيول، یو دم یې
کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل، سر یې څو ځله پر دېوال وواهه،
ټکری یې ورواخیست، انگر ته ووته، د څا پر بېلر یې د دواړو لاسو نو
ډنگرې گوتې کېښودې، لاندي، اوبو ته یې وکتل، د رڼو اوبو پر سر

سپينو ستورو ٽال خور. يودم يي ڪوڪه ڪڙه، خولي ته يي لاس ونيو، سا
يي تر پڙي راوخته هغي ڙل او زه د بيلر پر مخامخ ڙي ورته ناست وم. ما
د ڇاپه اوبو ڪي د بنڇي د اوبسڪو د لوڀدو غر اورڀد.

بنڇي پورته وڪتل. په غريو ڪي يي وويل:

—اه خدايه! زه د ڙوند ڪولو حق نه لرم، نن مي خپل عزت په پيسو ورڪر.
يودم د بيلر پر ڙي، ڪبناسته، پنبسي يي ڇا ته ور و غڇولي، ناڇاپه يو غر
راغي:

—ادي! تڙي يم.

ورو مي ڪتل، په چوتره ڪي يو څلور. پنڇه ڪلن بير سري هلڪ ولاڙو.
ڪونڊي منڊه ور واخيسته، ماشوم يي پر خپل ٽيتر پوري ٽينگ ونيو، په
چيغو چيغو يي وڙل... مور ڙل، ماشوم غلي و.

وروسته دواڙه يو ي بلې ڪوتي ته ننوتل، پسې ور غلم، څراغ بل شو، يوه
وره نجلي. پرته وه، اووه ڪلنه، يا تردي يو ڇه ڊڀره، خو نجلي وچه ڪلڪه
وه، ڪله ڪله به يي زگبروي شو، وبه يي ٽوخل، تڙه تڙه ساه به يي ووهله،
بپرته به غلي پرپوته.

زه پورته په تاخچه ڪي ورته ڪبناستم. د نجلي. د مخ پر راوتليو هڏوڪو
يوازي خرپوستڪي پروت و.

ڪوچني هلڪ په وره ڙبه وويل:

—ادي! ولي دي ڙل؟ ڊوڊي نه شوه درته پاتي؟

بنڇه غريو واخيسته:

—نه گرانه! خور ته دي خپه وم.

یو دم یې تر ماشوم لاسونه راوگرځول. وخت ووت، ماشوم یې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه، وروسته یې په ژړا کې وویل:

—د خور د علاج نیمایي پیسې مې پیدا کړې، پاتې یې بل وخت را کوي. هلك خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، ښځې پر خپل مخ ټکری ورکش کړې، په ژړا کې یې وویل:

—اه گرانه! د لیدو وړ نه یم. مه راته گوره.

ماشوم په خواره خوله وویل:

—ولې؟

ښځې خراغ ته ورپوه کړل، هماغلته د خپلو اولادونو تر څنگ پر زار په لیکې لیکې تغر پر بوته. ما یې یوازې سلگۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځایه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.

یو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې یوه توره پیشو ولېده، پیشو د دېوال پر سر روانه وه، ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پیشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه یې را یاده کړه چې د کونډې په کور کې یې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شپږمې کور کې لنډه ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه یم ورته راغلي.

پیشو ته مې وویل:

—داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات را کړي؟

—یو زور سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، گېډه یې نه ډکېده، ټوله ورځ به د کلي په ډېرانو غرځېده، اخیر یې

د مجبوریت له مخې کور پرېښود، اوس د ولسوالۍ په بازار کې د
 قصابیو مخې ته پروت وي.
 په خبره کې یې ورو لوبدم:
 _ خو هلته ډېر سپی دي.

پیشو هوښیاره وه، زما مطلب یې ژر واخیست:

_ زور سپی په اسانه موندلی شي، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د
 یوه کور سره چرگه گېډرې وټنبتوله، خو سړي زاړه سپی ته ټوپک ونيو،
 ډز پر پښه ولگېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه
 یې ونيوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زور سپی مې په اسانۍ
 وموند، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې
 خټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه. سپی ښه خوله ترې
 وهله، را یاده یې کړه چې له کونگرېتوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي
 کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیگر
 یې په تابوت کې راوړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشته، وپښته یې
 شکول، خو گټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلۍ
 موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه
 دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډرې لپوره یې دوکان خرڅ کړ او
 ایران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت

دي، وچه ډوډۍ به يې په سختي موندله. وروسته يې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج يې ډېرې پيسې غواړې. جو جو غلی شو، پر غولي يې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه. تواب په غريو کې وويل:

— کونډه دخپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟
جو جو وويل:

— تره دې شرط ورته اېښی و، نن به يې پاتې دوه نيم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تواب يې په خبره کې ورو لوېد:

— تره مې بايد خپله سزا وويني.
جو جو وويل:

— اه گرانه! دومره سرمه پسې گرځوه! ماته يې پرېږده.

تواب سترگې رڼې کړې! مور يې تر څنگ ناسته وه، هغې ورو وويل:

— سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خيړنې بيالې، توره چايجوشه او له پاستو ايستل شوې خامې ژۍ پرتې وې.

توآب له آا بو كه را واآسته، آو لآآا اوبه آآ مآ ته ور واآولآآ، د تره له
غوسآآ ډك غرآآآ واورد:

ـوا وا! نه لمونآ، نه اودس! د سآآآ غوندي مردار مآ دآ نيولي دي،
آداى ته به آه واآآ!

توآب ور وكتل، تره آآ د دالان په وره كآ ولاړو.
توآب كوآآآ ته ننوت، د تره له ملنډو ډك غرآآ سآآ ورغى:
ـدا كور به آآ بركنه كړآ.

توآب بكس ور واآيست، مكآب ته لاړ، ټوله ورآ آآ د آولآ آوند بد
و، غرمه آآ كور ته زړه نه كېده، كلا ته نږدي سره لمر ته د لښآآي پرآى
كېناست، پښآ آآ اوبو ته ور وغآولآ، يو دم آآ آلآ وآنآآآ، ناره
آآ كړه، په بآره ودرېد. آوآو له اوبوراوت، توآب وويل:
ـزړه مآ دآ بوآه را واآيست.

ببرته غلى كېناست.

آوآو وويل:

ـآورت دآ سم نه دي.

د توآب شونډآ و آوآآآ:

ـتره ته مآ غوسه راآآ، آو ترهغه مآ هم كونډآ ته آوا بد بآرآ.

آوآو وويل:

ـما آآ فكر كړآ!

توآب په آآرآنآ ورته وكتل:

آوآو وويل:

ـله بكسه دآ قلم او كاغذ راوباسه!

هَلڪ هماغسِي وڪڙل.

جُو جُو وويل:

_وليڪه!

_خه؟

_وليڪه! تا د يوي مجبورِي بِنَخِي عزت ته په سپڪه وڪتل، بس! په دوو،

دريو ورخو كې به د ټوپڪ خوله در واوري!

جُو جُو غلي شو، كاغذ ته يې وڪتل، ويې ويل:

_بنايسته خط نه لري، خو بيا هم بنه دي، لوستل كېږي.

كاغذ يې د هلك له لاسه كڍي.

تو اب مخامخ وڪتل، ليري د غونډي په لمنه كې تور سيرلي، د تورو ټكو

غونډي بِنكار بدل. ورو يې وويل:

_بنه نو، دا خط خه كوي؟

خواب يې وانه وړېد، ورمېږي كور كې، جُو جُو نه و.

تو اب كور ته لاړ، ډوډي يې له مستو سره خوږه، اوږد و غځېد، مازيگر

يې اوږه و خوځېده. خور يې وه، هغې په خواشيني وويل:

_پلار مي ډاڪټر راووست.

تو اب په بيړه كېناست، سترگې يې وموښلي:

_خوك ناچوږه دي؟

_للا مي سړي تې نيولي، په دې گرمي كې غبرگي پرستني ورباندي

پرتي دي.

تواب ولاړ شو، د تره کوتيې ته ورغی، ډاکټر پېچکاری ډکوله، پلار او نیکه يې غلي ناست ول. تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و، پر لاندنۍ چاودلې شونډه يې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوتيې ته لاړ، ورو يې وويل:
_جُو جُو!

خواب يې وانه وربد. منډه يې واخیسته، د کلاد دروازي تر مخ ودرېد:
_جُو جُو!

باغ ته لاړ، د انگورو د تاكونو په مينځ کې ودرېد، چيغه يې کړه!
_جُو جُو!

پرررر، شو، له شنو پاڼو خړې مرغی والوتې.
تواب پر پوله کېناست، شېبه ووته، پزه يې کش شوه، جُو جُو وخنډل:
_کوټ، کوټ، کوټ... ډېر راپسې وگرځېدې؟
تواب په غوسه وويل:

_خان راوبنښه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟
پر پوله سپينه رڼا را وگرځېده:

_اه گرانه! تره دې ډېر بې زړه دی!
_نو تا څه وکړل؟

_هېڅ! کونډې ته يې يوه ارزان بيه گوتې. اخیستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ويده و، گوتې. او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری يې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولگوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته يې وکتل، رنگ يې والوت، کاغذ يې ولوست، چيغه يې کړه، شا پر تخته بېسده پرېوت.

تو اب په خبره کې ورو لوېد:

— که يې زړه درېدلی وای، بیا؟

جو جو وويل:

— خوړېدا ورته بڼه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ

يې څنگه په خپل کور کې خط او گونمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.

جو جو غلی شو، وروسته يې يو دم وويل:

— له کونډې سره مرسته کوې؟

— هو

— نو يو بل خط هم وليکه دوه، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د

کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تيارول او که دېرش مرمۍ؟

دا هم وليکه چې پيسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له

کونډې به ليرې گرځي.

تو اب په حيرانۍ ورته کتل.

جو جو وويل:

— بله چاره نه وينم، خط په پاکت کې واچوه، تره ته دې ووايه چې له

فوتباله راتلم، له گڼو ونو يو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه

يې لرل، سترگې يې سړې وې، پرمخ يې يو لوی تازه پزار (زخم) ښکارېده

او له جېبه يې د توپانچې ميل راوتلی و. همدا پاکت يې راته ونيو.

تواب غلی کیناست، مخې ته یې وکتل، پانې وې لاس یې ور وغځاوه، نری خانگه یې په دوو گوتو کې ټینگه کړه، کرس شو، خانگه ماته ملا، لاندې وڅړېده. په نوې پیدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، ږنگ د بوالونه له ورايه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نیولې وه.

تواب ورو وویل:

— جو جو؟

ځواب یې وانه ورېد.

کونگ ناری کړې، تواب په بیړه پورته وکتل، د ونې په گڼو پانو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پندې ورېځې وروانې وې، له کلي د سپیو غپا راتله.

پانې و خوځېدې، هلک په بیړه ولاړ شو.

جو جو وویل:

— زه یم.

تواب سوړ اسویلی و ایست، بېرته کیناست.

سپینه رڼا راتا شوه، جو جو وویل:

— وختي راغلی یې؟

تواب ژرندې ته وکتل...

جُو جُو وويل:

—بپڅايه مه و بربره!

تو اب په خبره كې ورو لو بد:

—اوس هم د زړه په زور را غلم.

جُو جُو وويل:

— يوه بنځه مې ولېده، ماشوم يې د بلاوو او لېوانو په كيسو ويداوه،
و پروونكې خبرې يې ورته كولې، وويل يې، د باندې توره بلا ولاړه ده، كه
ويده نه شوې، يوه گوله به دې كړي.

ته هم نه يې ملامت، ډاډه يم، موريا انا به دې دا رنگه كيسې درته كړې
وي، څوك چې په ماشومتوب كې ووبروې، په لويوالي كې لوى زړه مه
ورنه غواړه!

جُو جُو غلى شو، تو اب ته يې وكتل، هغه د ژرندې رنگو د پوالونو ته وچې
سترگې نيولې وې....

جُو جُو وويل:

—مه و بربره، موركان دي، په رالو بدللو وچو پانو خپڅي.

تو اب هماغسې ژرندې ته كتل...

جُو جُو وويل:

—اه گرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې بنه ده، انسانان ويده دي،
تاوان نه رسوي.

جُو جُو غلى شو، چوپه چوپتيا وه، پر پانو د موركانو د تېرېدو غبراته،
ليرې يوه چرچرک نارې وهلې...

شېبه ووته، جُو جُو وويل:

—اوس يې وخت دى، تره دې بايد راغلى واى.
توab په خبره كې ورو لوېد:

—راځي!

—ډاډه يې؟

هو، پرون ما بنام مې خط وركړ، د بربټور سړي خبره مې نوره هم له وېرې ورته ډكه كړه، لاره ترې وركه شوه، كوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې بسځې چينغې كړې، تره مې بيا ضعف كړى و. خو سهار ته په خپلو پنبو تر موټره ورغى، د كلا دروازه ما ورته خلاصه كړه، رنگ يې ژپړ و، مازيگر پلى كور ته راغى، نيكه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا كړي و، خرڅ يې كړ، په پيسو به يې بل موټر واخلي.

جو جو وويل:

—نيكه يې قانع كړ؟

—تره مې د موټرو په كاروبار بڼه پوهېږي، دا رنگه سوداوي يې پخوا هم كړې وې.

كړپ شو، توab ځان ټيټ كړ، پانې يې ورو له سترگو ليرې كړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و، يوې بلې خواته يې په وېره كتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه كېښوده.

جو جو ځانگې وښورولې، د توab تره يو دم چيغه كړه! زنگونه يې پر ځمكه ولگېدل، په زوره يې وويل:

—د خداى له پاره! واړه ماشومان لرم!

جو جو يوه ځانگه ماته كړه، له كړپ سره، سړى پر ځمكه پرېووت، خپله پزه يې پر غولي وموښله!

توبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومني، بیا به داسې نه کوم.
سړي یوه شېبه توبې وایستې، بیا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل
چې په تورو و نو کې ننوت.
جُو جُو وویل:

دا خو ډېر بې غېرته وو...

تواب په خبره کې ورو لوپد:

له رسوایی ډارېده.

جُو جُو وویل:

راځه!

دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرگونو پڼځه
تړلې بندله وو.

جُو جُو وویل:

دا پیسې باید کونډې ته ووروسوي.

تواب په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

جُو جُو وویل:

زړه دې غټه ونیسه، زه درسره یم.

تواب نیم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د
دروازې په لیڅک کې تړلې غوټه کېښوده، شاوخوا یې وکتل، یوه تیرې
بې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته یې ونیوله او دروازه یې پرې
وټکوله.

منډه یې واخیسته او دروازې ته مخامخ په گڼو نیالگیو کې کېناست،
سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدل.

وخت ووت، دروازہ خلاصہ نہ شوه.
جُو جُو د تواب پرورانہ چونډی ولگوله.
تواب ورو ولاړ شو، بیایې دروازہ وټکوله، په منډه یې ځان تر نیالگيو را
ورساوه.

د کونډې وارخطا غږ یې واوږد:

— څوک یې؟

وخت ووت، دروازہ هماغسې تړلې پاتې شوه.

جُو جُو وویل:

— یو ځل بیا!

تواب غلی ولاړ شو، داخل یې دروازہ یې په شدت وټکوله.

کونډې وویل:

— څوک یې؟

دروازہ خلاصہ شوه، وارخطا بنځه په وره کې ودرېده، په لاس کې یې د
تناره سیخ نیولی و. بنځې یوې بلې خوا وکتل، یوه شېبه ودرېده، بیا یې
غوټې ته پام شو، وروایې خیسته او کور ته ننوته.

جُو جُو وویل:

— راځه!

تواب په حیرانۍ ورته کتل...

جُو جُو وویل:

— زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شي، نو په ما پسې راځه.

تواب حرکت ونه کړ.

جُو جُو وویل:

مه و پرېره. نه دې ويني.

تواب وويل:

خو دروازه ترلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه وړېد؟

جو جو په خبره کې وړولوېد:

اه گرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.

تواب دروازي ته ودرېد.

جو جو ورک شو، شېبه وروسته د دروازي ځنځير ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکېنه شوه. هلک په احتياط انگړ ته ورننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولې و، ان يو شين ډکې هم نه بنکارېده، يوازي له څا سره يو کور نيا لګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخت، يودم څراغ ولګېد، تواب پرېوت، د جو جو ورو غږ يې واورېد:

دې خواته!

هلک وړ ونيوېد، له کرکې سره غلې کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل وړ واخيست، څراغ ته يې ورنږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.

بيا يې يو ناڅاپه وخنډل، خدا يې زور ونيو، د هغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:

اډې! ډوډۍ دې موندلې ده؟

بنځې مخ وړاوه، يو دم يې غېږه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې وړ واخيستې، په خوند يې وويل:

دومره پيسې مې په ژوند نه وې لېدلې.

ماشوم غلی و.

بنځې وویل:

— اوس به دې نو خورکې د کابل په ډاکټرانو وگرځوم، خدای به یې جکه

جوړه کړي.

ماشوم ورو وویل:

— ډوډۍ به ډېره وي؟

— هو زړه! سهار به یوه گونۍ اوږه را وغواړم، له دې ایسته به خپل تنور

بلوو.

نجلی و سونگېده. بنځې د هغې خوار ولي و بنسورول، په خوند یې وویل:

بنایستې لورې، سترگې رنې که!

نجلی هماغسې پرته وه.

بنځې وویل:

— وگوره، پیسو ته وگوره! ټول زرگون دي.

نجلی مړ اوې د مور په لاس کې نیولې بندل ته وکتل، په زحمت یې وویل:

— چا راوړې؟

بنځه غلې شوه، شپبه وروسته یې ورو وویل:

— نه پوهېږم!

چوپه چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...

د بنځې شونډې و خوځېدې:

— ملایکو!

ټول غلې وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د بیرو

و بنستو سیوری لړزېده.

جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انگړه ووت. مخکې
لاړ. تر هډېرې تېر شو.

جُوجُو وويل:

—نېک کار خوند نه لري؟

تواب څرېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

—سمه ده، څه مه وايه.

وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخت، پر سپېره
ډاگ ستوني سترخ اوږد وغځېد. پورته يې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه،
ستوري تېرېدې بېکار بدل.

جُوجُو وويل:

—کورته نه ځي؟

تواب سوړ اسويلی وایست:

—نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.

غلی شو.

جُوجُو وويل:

—بيا ژاړې!

—نه

—ما دې په سترگو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، يوې بلې خوا ته
رنگېدلې، او بېکې وې.

تواب ټوخي واخيست، يوه شېبه يې وټوخل، ويې ويل:

—کونډه او د هغې ماشومان مې سترگو ته ولاړ دي.

جُو جُو په خبره کې ورو لوبد:

— اه گرانه! دا خو يوازې يوه وه، که په نورو کيسو پوه شې، زړه به دې وچوي.

جُو جُو غلی شو، يودم يې وويل:

— اورې؟

— څه؟

— د بېلچې غږ.

— هو، خو ډېر ليرې دى.

جُو جُو وځنډل:

— دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.

تو اب وويل:

— نو دا وخت؟

جُو جُو په خبره کې ورو لوبد:

— راخته! ځينې خبرې بايد درته مالومې شي.

دواړه له بامه نښکته شول، ولاړ غنم يې په مخه ورکړل، تېرو لوڅو ته ودرېدل تر لوڅو وړهاخوا يو چا د کارېز او به اړولې.

تو اب په بېره وويل:

— دا خو تاجو دى، ده پرون او به ولگولې. نوبت يې تېر شو.

د جُو جُو غږ يې واورېد:

— د او بو په غلا پسې راوتلى.

— اه، نه يې شم منلى، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې گڼي.

— اوس خو يې وينې.

توَاب غلی شو.

جُو جُو وویل:

— رَاخَه!

دواړه بېرته شاته وگرځېدل، له گڼو چنارانو ووتل، د زنگولې غبراغی،
د پچو بوی له خاورو سره گډه و.

توَاب ته غوسه ورغله:

— د خدای له پاره، کوچي شنو تاكونو ته رمه ور پرې اېښې.

دواړه د پخڅې تر څنگ تېر شول، یو څوک پر سرداو ناست و، پر دېوال

له راغلیو ځانگويي زردالو شکول، پورته سپینه سپورمۍ ولاړه وه.

توَاب څرېدلی سرد کلا خواته روان شو.

جُو جُو وویل:

— ځینې نورې خبرې هم شته

ځواب یې وانه وربد.

توَاب پر خامه هندواڼه وخت، سپین ښویه بوجان (زړي) ترې را ووتل،
ختکي ته یې د تېره بوت څوکه سیخه کړه، ختکي له جوړنگ بېل شو،
ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس یې کېښود، یو دم یې د پالپزه پر
جوړنگانو خپړې کړې. لاندې بوتې له بېخه راوتل.

تواب ستړی شو، بکس يې شاته واچاوه، لپړې يو چا رشقه رېبله ورغی،
 په لور غږ يې وويل:
 _ پالېز مې دې له بېخه را وايست.
 په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سيخه کړه، حيرانې
 سترگې يې له چخړو ډکې وې. په سره سينه يې وويل:
 _ په سد يې؟
 د تواب شونډې و خوځېدې!
 _ تاجو! که يې نه منې، نو ورشه ويې گوره!
 د سړي تندى تريو شو:
 _ غټيان په خپل نوم مه بوله!
 هلک غبرگ لاسونه د سړي سترگو ته ونيول:
 _ ها! نوکانو ته مې وگوره، له خټو ډک دي.
 سړي لور کېښود، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم گړندي گامونه پسې
 واخيستل. سړي د پټي په کونج کې را ايستل شويو جوړنگانو ته ودرېد.
 يوه شېبه غلی و، بيا يې يودم ځمکې ته لاس کړ، يوه وړه شکېدلې
 هندوانه په گوتو ورغله، تواب سر تپت کړ، هندوانه پر پوله ولگېده،
 چاک شوه او راوتلو او يو يې خاوره ورسره ورغړوله.
 سړي تېرې ته لاس کړ، تواب چيغه کړه!
 _ ته غل يې، تېره شپه دې د کارېزه اوبه اړولې.
 د سړي له لاسه تېره ولوېده.
 تواب وويل:

_تا د گل رحيم اكا يتيمانو ته هم ونه كتل، يوازې دوه پتې لري، خو ته د
 کارپزه سلامت شواروز خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې!
 سړي حيرانې سترگې ورته نيولې وې.
 تواب وويل:
 _په جومات کې بې وایم.
 سړي يودم وخنډل:
 _ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه.
 بيا بې خپل جيب ته لاس کړ، شلگون بې راوايست:
 _هه! په مکتب کې به څه پرې واخلي.
 تواب روان شو، مخکې لار، شاته بې وکتل، سړي شلگون ورته
 وښوراه.
 د تواب بکس دروند شو، جوجو وويل:
 _بڼه دې ونه کړل.
 د تواب شونډې و خوځېدې:
 _اوس کوچيانو ته ورځم.
 جوجو وويل:
 _اه گرانه! بدو ته په بدو ځواب مه وايه.
 تواب څرېدلی سر روان و.
 جوجو وويل:
 _مکتب به څنگه کوي؟
 _اول سات خالي دی.

تو اب تر فصلونو ووت، دنبته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
جو جو وويل:

— د تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړې؟
غټ کوچيانې سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپي ځای پر ځای ودرېد. وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مړه دوږه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وگرځېد.
بکس دروند شو:

— دلته يې نه شي موندلی.

تو اب وويل:

— ولې؟

— سپي را ياده کړه چې بېگانۍ رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړي.
د تو اب تندۍ تريو شو:

— سپي دروغ وايي!

جو جو وخنډل:

— اه گرانه! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې گڼي.
تو اب پر يوه هواره تېره کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې جارو کولې، خرو لنډ لنډ گامونه اخيستل، پښې يې تړلې وې.
د جو جو غږ يې واورېد:

— د کوچيانو ژوند سخت دی.

تو اب وويل:

— خوماته خوند را کوي.

جُوجُو وُخندل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه !

تو اب غلی و.

جُوجُو وویل:

— رآخه !

— چپرته؟

— دا خوند باید له نږدې ووینو.

هلک ورو روان شو، له یوې کپږدۍ یوه بوډۍ راووته.

تو اب په شونډو کې وویل:

— د کور تو اخیستلو بانه ښه نه ده؟

د جُوجُو غږ یې واورېد:

— ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟

بوډۍ خپله چوڼداره لمن د سپي سترگو ته ونيوله. په زهیر، خوډو غږ یې

وویل:

— څه غواړي؟

تو اب ورمخته شو:

— د یوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېگا یې د انگورو په تاکنو کې یوه پاڼه

هم نه ده پرېښي.

بوډۍ وویل:

— مورږمه نه لرو، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.

تو اب په خبره کې ورو لوېد:

— تېری يم.

سپي و غرېد ، يودم غلی پر بووت.

بوډی وویل:

— کپړدی، ته ورننوځه، سپي خروړی (خوړونکی) دی.

تو اب وروکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وریوز اېښی و.

تو اب کپړدی، ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي لیمخي کېناست، شاوخوا یې

وکتل، څنگ ته خیرنې بستري پرته وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه

راځړېدل.

یودم یې غوړ سوړ شو، ورمېر یې کوږ کړ، بوډی له اوبو ډک جام ورته

نیولی و.

تو اب لاسونه ور وغځول، شونډې یې د جام پر ژي کېښودې، اوږه یې

درنه شوه، جوڼو وویل:

— دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

تو اب یو دم وټوخل، له خولې یې نریورنو اوبو داره وکړه.

بوډی وویل:

— بسم الله.

تو اب جام پر غولي کېښود.

زگېروی شو، تو اب شاوخوا وکتل، برستني وښورېدې. بوډی ورغله،

غبرگې پرستني یې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وښسته ښکاره شول.

بوډی وویل:

— جار!

د تو اب غوړ وټخید:

— لمسی یې ده، غونډل چېچلې.

توab د پرستنو خواته ور وښوييد.

بوډى د نجلى مخ لوخ كړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي يې لاس
كېښود، سوړ اسوېلى يې وايست:

لکه له تناره چې دې را ايستلې وي.

توab وويل:

دا كتر ته مونه ده ور وستې؟

بوډى خپلې لمسى ته وچې سترگې نيولې وې.

توab وويل:

غونډل خطرناکه دى.

بوډى يودم ور وكتل:

ته له كومه پوه شوي؟

د توab ژبه بنده شوه:

ما، ما

بوډى وويل:

ته بې څه نه يې، په غيبو پوهېږې، سپى هم څه نه درته وايي.

توab غلى و.

بوډى د خواست په ژبه وويل:

ها زويه، خداى دې په ځوانى برکت که، ماته خو بزرگ ښكاري. په دې
لمسى خومې يودم وکه!

توab په حيرانى ورته كتل.

بوډى تور واړه دېگ ته لاس ور وغځاوه، دېگ يې د توab تر مخې
كېښود:

—ها، د يوې غږکي نوين (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې يې در سره يوسه.
 تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونيو، تواب بېرته کېناست، شونډې يې
 و خوځېدې، د نجلۍ مخ ته يې خوله ورنږدې کړه، له چوف سره د هغې په
 بېرو وېنستو کې نښتې پلاله و خوځېده.

تواب په بېره له کېږدۍ ووت، منډه يې واخيسته لېرې ودرېد، د پښو
 خړپکي يې واورېدې، ورمېر يې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.
 تواب کېناست. غوږ يې و تخېبېد. جو جو وويل:

—بڼه نو، ته بزرگ يې؟

تواب ته غوسه ورغله:

—ملنډې مه وهه!

جو جو و خندل:

—کوټ، کوټ، کوټ... د تندي گونځې دي بيا ډېرې شوې، سپي بې
 حوصلې دی، يوازې اشاره غواړي، يوه گوله به دې کړي.

تواب غلی و.

جو جو وويل:

—يوه پوښتنه؟

تواب وروکتل:

—خه؟

غونډل انسان وژني؟

—هو، تېر کال يې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخور (وچيچه)، خو ورځې
 وروسته يې ډاکټر ته يووړ، خو په لاره کې مړ شو.

تواب غلی شو، يودم يې وويل:

— اوس نومه وايه چې غونډل يې ازاره دی.

جُو جُو وويل:

— بيا دې هم په قضاوت کې بېرته وکړه. غونډل مې ظالم وگانه، خو هغه را
ياده کړه چې کلونه کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچيان راغلل، غټې
تيرې يې ليرې کړې او کېردي يې ودروله. مور د مورگانو يوه پخواني
غار ته پناه وروړه، خو هلته يې هم په کراره نه پرېښودو، نجلی ډکه بدنې
په غار کې تشه کړه، يو شوخ زوی مې پر لمن وروخت او د نجلی غاړې
ته يې خوله وروړه.

تواب غلی و.

جُو جُو وويل:

— ته خوشاله يې چې دا کوچۍ مړه شي؟

تواب په حيراني وروکتل.

جُو جُو وويل:

— ورشه، بوډۍ پوهه چې د نجلی غم وخورې.

تواب ورو ولاړ شو، شېبه وروسته د کېردي تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو

له دېگ سره راووته. تواب ورو وويل:

— نجلی بايد ډاکټر ته ورسوي!

بوډۍ وخنډل:

— جار، د ډانگټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پتري کړي.

يو دم يې هلک تر لاس ونيو او دواړه کېردي ته ننوتل.

بوډۍ د نجلی له مخې پرستن ليرې کړه، په خوند يې وويل:

— ها ورته وگوره! کراره پرته ده.

تو اب ورو وکتل، د نجلۍ د خولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وويل:

— پيازمې په اور کې ايښی، بس! چې خوړين شو، پر غاړه به يې ورو تړم،

ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به يې را وباسي.

ډډ کو چيانی غږ واورېدل شو:

— دا څوک دی؟

تو اب په بېرته ورو وکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سپری ولاړ و.

بوډۍ وخنډل:

— تېری و، خو په بزرگي کې يې شک نشته، يوه چوف يې سنځله کراړه پرې

ايسته.

کو چي لوی ډانگ د کېردي ټاټ (ټوټې) ته ودر اووه، خيرن بالښت ته يې

ولي ولگول، په ډډ کو چياني غږ يې وويل:

— اډې! جونگي مې خرڅ کړ!

بوډۍ يودم کېناسته، تو اب ورو وکتل، د ښځې رنگ الوتې و.

کو چي وويل:

— خوا مه بدوه، په کور کې يوه لپه اوږه هم نشته.

د بوډۍ د تندي گونځې لا پسې ژورې شوې؟

— همدا يو جونگي راپاتې و.

کو چي ته غوسه ورغله!

— بلا وړپسې! زڼکي (هلکان) خو له لورې نه شو مړه کولای!

مېرې رېمباره کړه، تو اب ورو وکتل، دوه واړه هلکان په څو ډنگرو مېرو

پسې روان وو. يوه يې پرتوگ نه درلود، اوږده لمنه يې باد وهله.

د کوچي غږ يې واورېد:

—مړۍ خورې؟

تو اب ورمېر کور کړې، کوچي ده ته کتل.

تو اب په بېرته وويل:

—نه.

تر کېرېدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته يې مخ ورواړاوه، په وېرته يې وويل:

—دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.

کوچي چيغه کړه!

—گل اندامې! دا چای زارزکوم دې پسې څه که!

بنځينه غږ يې واورېد:

—ځوځ خوله (اور) نه اخلي، لاندې دي.

تو اب بنۍ خواته وکتل، په خړې، پنډې لوگي کې يوه بنځه پټه وه، بنځې

يودم وټوخل، ولاړه شوه، سترگې يې تکې سرې وې. بېرته کېناسته،

ځوځو ته يې ورپوه کړل، غوټه لوگي يوي خواته کور شو.

تو اب په خړېدلي سر گامونه واخيستل، جوځو يې پر اوږه کېناست، ورو

يې وويل:

—هلکانو ته وگوره!

تو اب سر پورته کړ، يې پرتوگه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او

پزه يې مچان بونگېدل، بل د کوټي خلاصو پښو ته پرې وراچاوه.

جوځو وويل:

—اوس پوه شوې چې کوچيان سخت ژوند لري؟

تو اب يې په خبره کې ورو لوبد:

زه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران
او ليکوالان يې لا په صفت نه مړېږي.
جو جو و خندل:

اه گرانه! په دې خبرو پسې مه گرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچيانو
سره وم، ډېر څه مې ليکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه بنکاري.
تو اب غلی روان و.
جو جو وويل:

شاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې،
خو زه ډاډه يم چې کوچيانو ته يې پر پاڅه سرک د روان موټر له بنسټو وړ
کتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير را اخيستی چې په
اوبانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راوتلی
ستړی (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې يې تلليو اغزيو
ته پام نه دی وړ اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د
هغې په تنکي عمر کې يې د سترگو شاوخوا گونځې نه دي ليدلي.
جو جو غلی شو. تو اب هماغسې څرېدلی سر روان و.
جو جو وويل:

شرط ترم! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي پرستن هواره
کړې، تر سهاره به يې سپرېمې ټينگې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته
کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کوچيانو د ژوند
په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووايي چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه،
نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپرېمو ته نيولی

وي. يوه شبيهه يې د موټر له بنسټونو يوه کوچۍ پيغله ولېده، سل مخه يې په صفت ډک کړل.

جو جو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ور ولگوله:
_ پوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟
تواب وويل:

_ څه وکړي؟

_ ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته بايد د واقعيت په سترگه وگوري، د هغې کوچۍ سرې سترگې دې وليکي چې په لنډو څوڅو اور بلوي او سرې يې له لوگي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه لري. هغه بې پرتوگه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنگېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ور تباه کړه.
تواب غلی و.

جو جو وويل:

_ راته ووايه چې گټه به يې څه وي؟
هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جو جو وويل:

_ واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام وړ واړوي، د دوی له ريښتيني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وځوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.

د تواب شونډې و خو ځېدې:
_مکتب راورسېد.
اوره يې سپکه شوه.

ملک وويل:
_يو ازې تفدانی پاتي دي.
يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانی يې پر
هوارگېلم کېښودې.
ملک وويل:
_ښه ځای دی، هوا چلېږي.
خپلې يې وايستې، پر رنگارنگ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت
تنې ته اېښي بالښت ته يې ډډه ووهله، ويې ويل:
_د چايو غم مو خوړلی دی؟
يوه کليوال په بېرته ځواب ورکړ:
_کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډی په خپل وخت راځي.
ملک غټه چونډی، نصور تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:
_ناوخته شول.
کليوال غلي وو.

ملک وویل:

—توابه زویه! د جومات بام ته ور وخپڅه!

تواب پر خټینو زینو و خوت. شمال لور ته یې وکتل، د بنسته له شنو سپاندو
ډکه وه، ورمېر یې کوږ کړ، لمر یې سترگو ته سیخ شو، بنی لاس یې پر
وروڅو کېنود، په لوږ غږ یې وویل:

—د زړې کلا له خوا خلک را روان دي!

یوه کلیوال خوله پورته و نیوله:

—خو کسان دي؟

—نه پوهېږم، له دې ځایه سم نه بنکاري، د گلدين کاکا تر سنځلو راتېر
شول.

هماغه سړي ور غږ کړل:

—خوک دي؟

ملک وخنډل:

—یاره میر احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، لیرې دي، هلک یې شمېرلی
نه شي، نو څنگه به یې وپېژني!
نورو کلیوالو وخنډل.

تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکیو غچا شوه، مخ یې واړاوه، د
جومات پر سپیکر د وې توتکی ناستې وې. لاندې یې وکتل، د زاړه توت
څانگې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خیرنې خولۍ
او سپین پتکي بنکار بدل.

غرهاری شو، د وې ټیټې نرۍ هلیکوپترې راغلې، تکې تورې وې، د بنسته
یې په مخه ورکړه، له خپلو سیورو سره یو ځای تلې.

تواب ودرېد، چيغه يې کړه!

—نور هم راغلل!

له لاندي يوه کليوال په لور غږ وويل:

—موتر دي؟

—هو.

—خو دانې؟

—نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

تواب مخکې لاړ، په څېر يې دښتې ته وکتل، د مخکيني موټر ښيښه

برېښېدلې، نور په دوړو کې پټ ول.

تواب د بام پر دودکش مټ ولگاوه، يو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې

غومبسي راووتې.

تواب په منډه له بامه کښه شو.

ملک وويل:

—چانه ودرته وييلي!

د تواب شونډې وڅوځېدې:

—ممبرې (غومبسي) وې.

کليوالو وخنډل.

—تواب ويالې ته ور وگرځېد، يوه لپه رڼې اوبه يې مخ ته ور واچولې،

اوبه يې درنه شوه.

جو جو وويل:

—څه خبره ده؟

تواب په بيړه شاوخوا وکتل، کليوال ليري و:

—مرکه ده.

—هغه د چرگو پر سرد مړي کیسه؟

—هو.

د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنگې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپینې او ژېړې لونگې تړلې وې، ملک او کلیوال مخکې ورغلل، غېږې یې ورکړې، پر لیکه هوارو توشکو کېناستل.

جو جو وویل:

—په دې خلکو کې مې ايله د خیر کار ولید، پخلاينه بڼه ده.

تواب غلی و.

جو جو وویل:

—نږدې نه ورځو؟

تواب له توت سره ودرېد.

یوه کلیوال وویل:

—وه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای

راوړئ.

تواب او څو نور هلکان لیرې شول.

جو جو وویل:

—غم مه کوه! زه یې احوال درته راوړم.

د تواب اوږه سپکه شوه.

تواب کو تہی تہ ورغی، جو جو پہ تاخچہ کھی خُردلی سر ناست و.

تواب وویل:

—خہ وخت راغلی؟

خواب بی وانہ ورید.

تواب، کمپلہ پر پنبو ورکش کرہ، اورد پر پووت.

جو جو وویل:

—دې تہ نو انصاف نہ شو ویلای.

تواب کیناست.

جو جو وویل:

—اجب منطق، قتل ورور وکر، پہ بدی کھی بی خور لارہ.

تواب ورو وویل:

—پہ دې خبرو پسې مہ گرخہ!

جو جو وخنڈل:

نو تاسو پہ کومو خبرو پسې گرخی! خہ تہ ارزبنت ورکوی؟

یو دم بی بستری تہ ور توپ کرل، دہوال سپینی رنا و نیو.

جو جو وویل:

—دلته مې خینی یاد دابنتونہ لیکلی دي.

۱۵۴۴ کال، د تور ستوری دولسمہ.

غلی شو، تواب تہ بی وکتل، وی بی ویل:

— ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد دابنت درته لولم.

تیاره وه، پر پاخه سرک مې څو مورېکان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلې دانې يې ټولولې. يوه مورېک ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې کړه چې بېغمه اوسه، امنيت خراب دی، له ما بنامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سرک پر غاړه څو څرې دوکانونه ولاړول. غوږ مې ونيو، کړپا د پايې له سره راتله، ځير شوم، انسان و، د برق له پايې يې يو څه خلاصول.

د يوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډې ور ولگوله، سپي ټوپ کړل، ليرې ودرېد، په وار خطايې يې وويل:

— فکر مې وکړ چې انسان دی.

بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز يې پر خاورو ولگاوه، سترگې يې پټې کړې.

ومې ويل:

— دا سپي څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړېمې يې وايست، په خوبولي غږ يې وويل؛

له خوبه مې مه باسه!

مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترگو وويل:

— څه موده مخکې دلته يوه موسسه راغله، شمسيانې يې ولگولې. ښه و، مصرف يې نه غوښت، د لمر په واسطه يې بېټيری چارجېدلې، د شپې به

سلگونو گروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار یې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسیانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري یې، ما په خپله ولیدل، کومندان یې پیسې شمېرلې. جو جو غلی شو، رڼا ته یې لاس وروړ، ویې ویل: بله پانه مې راواړوله.

د تور ستوري دیار لسمه:

سهار وختې مې په سفینه کې لیکلی تحقیق سماوه چې یو لوی درب شو، په بیره د باندې ورغلم. تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهارۍ مې واوړېد، پورته وختم، څو وار خطا هیلۍ مې ولېدې. یوې ته مې د درب یادونه وکړه، له وېرې یې زبون وهل شوی و، خو بلې راته وویل چې د پاخه سرک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوږه لانه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

لیرې په ونو کې پانې و خوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې زېرې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نری سیم ټولواوه.

دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخڅې واوښتل، تگ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نږېدو مبارکي وبله.

جو جو غلی شو. ورو یې وویل:

دې ته وايي وطن دوستي.

تو اب رڼا ته کتل.

جُو جو وويل:

د تور ستوري خوار لسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې ټنډې مې نه دي ليدلې، په سمه خبره کې يې کاوړ گډه دی. دوی خدا نه پېژني. که يې خندلي هم وې نو د نورو د سپکاوي له پاره يې خندلي دي. يو ماښام يوه جومات ته ور وگرځېدم، لويان او ماشومان ناست ول، د يوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخنډل، ډېر هومره چې سترگو يې اوبښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خدا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د يوه سړي له ډېرې خدا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراگشت له پاره يوې کنډوالې ته ورغی، هوا يې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاوديد، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره يې جدي ښکارېده.

بله ورځ يوه ښځه له خړې ولوېده، پر ړنگه ونه ناستو کسانو له ډېرې خدا خپلو تشو ته لاسونه نيولي وو.

په هماغه مازيگر مې په يوه بل کلي کې ډله ځوانان وليدل، نږدې ورغلم، په يوه ليووني پورې يې پلاستيکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ يې ورته ويله، د خدا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خدا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُو جو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

— کوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترگې ورته نيولي وې.

جُو جو وويل:

د خپلو ياد دښتونو بله برخه به درته ولولم.
يوه ورځ يو څه ليري لارم، د وهل شويو ځنگلونو په اړه مې تحقيق كاوه.
سوی او گيډر په مې وغږول، ويل يې چې د اوسېدو ځای نه دی
ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.
د څپرې د يوه سپره نيالگي پر بناخ کېناستم، لاندي د سيند او به له لويو
ډبرو سره لگېدلې، شنهاري يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سريې
لوڅ و، په منډه کې يې تور وېښته يوې بلې خواته کېدل. يو ځای ودرېده،
شاته يې وکتل، لويې ډبرې ته يې ولي ولگول.
نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅکې پرېښي ول،
نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ
پر مخ لاس تېر کړ، خو لايې هم پر شونډو په پرته وينه کې څو تور وېښته
سربښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيرې وړه ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه
واخيسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنگلونه يې پر وړو تېرو
ولگېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، پنگه شوه، څرې ډبرې سرې
شوې.

شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود.
نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.
مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، څرو او بو ته يې ور خوشی کړه.
سپي ومې کتل، تر يو څه ځايه روانو ځگونو تور وېښته ورسره وړل،
وروسته ډوب شول.

په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېسته
بې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان
ورباندي گران دی.

جو جو غلی شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
— ورونيو يې ووژله اه! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د گرانبت حق هم
نه لري.

تواب رډې سترگې ورته نيولې وې.
جو جو وويل:

— بله پاڼه به راواروم.

دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وایم، خدای
مې دې ووېي که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې بېرته
درنه کړې...)).

اه! دا خلک څومره پريوبل بې باوره دي.

يو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ويده شه، اولاد
پيدا کړه او کوچې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د
تربیې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو)
کې چرس میدوي. بس! سپېره وړه، وربښمينه لونگۍ او د ژمي يو پسه
لاندي يې ټول ژوند دی.

تر اوسه مې داسې څوک ونه ليد چې بل ته يې خیر ور رسېدلی وي.
برعکس، د يو بل پښې وهي، لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور)
دی. تل په بدو پسې گرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وټړه، اوبو ته
يې واچوه، هر يو يې سياستوال دی، له سهاره تر بېگا يوه پاچاهي ږنگه

کړي او بله جوړه، اه! دوی د خوشالی له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پیسو اخلي.
 جو جو غلی شو، تو اب ته یې وکتل، ویې ویل:
 _ډېرې خبرې مې وکړې؟
 خرهاری یې واورېد..
 جو جو پردېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
 ویې ویل:
 _څه بېغمه خلک دي.
 ورک شو.

غرمه وه، تو اب د کچالو جویې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه یې کش شوه.
 جو جو وویل:
 _دهقان مو زور دی، مرستې دې خوشاله کړم.
 د تو اب تندې تریو شو:
 _هغه ته یې ځواب ورکړ!
 _ولې؟
 _پرون مې پلار د وړو کندو بېځایه کاوه، دهقان ته یې احوال ور ولېږه،
 خو هغه ویل چې ناروغه دی.

ـبیا؟

ـنیکه ته غوسه ورغله، سپری بی راوغونبت، وریاده بی کره چې نور بی

په پتیو کې ونه وینی.

جُوجُو وویل:

ـ نو د کندو ببخایه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې و خوځېدې:

ـ له دهقان سره بی په اوله کې ویلی و چې بېگار به وړې.

ـ واضح بی کره!

ـ دلته پر دهقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او

پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاگل....

تواب په بیره ولاړ شو، بېل بی ور واخیست، جوارو ته اوښتی اوبه بی

وتړلې.

جُوجُو وویل:

ـ بېگا ډېر بی خوبه وې.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

ـ بېگا ناوخته د هغې نجلی کور ته لارم چې په بدو کې بی ورکړه.

پوهېږې! ځان وژني.

تواب په رډو سترگو ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

ـ نجلی د تناره په خونه کې یوازې ناسته وه، کاسې، پیالې، دسترخوان،

مالگه، مرچ، هر څه تیت او توشپلی پراته وو.

نجلی ته مې وکتل، پر مخ یې توري لیکې بنکار بدلې. نږدې ورغلم، په اوبنکو کې یې رانجه گډه و.

د مورک ژړا مې واوږېده. په دېوال کې جوړ شوي غار ته ورننوتم، یوه کوچنې مورک ژړل، په روڼ پلاستیک کې یې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه وروهل، خو مور یې تر لکې ټینګ نیولی و.

ماشوم مې په لوږه نه لوږېده، پلاستیک ته مې لاس ور وغځاوه، خو د مورک مور یو دم چيغه کړه!

پام!

په حیرانۍ مې ورته وکتل.

د مورک مور وویل:

زهر دي.

لاس مې راټول کړ.

د مورک مور وویل:

په دې زهرو مورکان وژني، خاوند مې تېره میاشت همدا د غنمو رنگېدلې دانې و خوږې، شېبه وروسته یې په گډه درد شو، سپین نس را واوښت.

په خبره کې یې ورولوېدم.

نو دا زهر دلته څه کوي؟

د مورک مور وویل:

لومړی مې زوی تر لکې ونیسه.

هماغسې مې وکړل.

د مورډک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو
داني يې غوښتې.

د مورډک مور د وچې ډوډۍ له يوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.
کوچنی غلی شو، ډوډۍ يې ورواخيسته، کونج ته کرار پرېووت.
مور يې وويل:

—مازيگر مې د نجلۍ چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم،
نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لنډو سپينو پاڅو پورې يې توره خاوره
ښکارېدله.

مور يې راغله، د نجلۍ سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو
يې اوبنکې روانې شوې. وروسته يې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته
ننوتل.

زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انگړ کې مې د
نجلۍ پلار وليد، خپلې وړې لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه چا خبره
کړه؟

وړې نجلۍ په وارخطايۍ وويل چې له زانې سره کارېزه ته تللې وه،
دواړو منگي ډک کړل، کور ته د راتگ په حال کې مو د حاجي تور وړه لور
ولیده، غوا يې اوبو ته وروستله، زانې ته يې وويل چې په بدو کې يې
ورکړې. زانې چيغه کړه، له اوږې يې منگي ولوېد او د کور خواته يې
منډه راواخيسته.

د زانې پلار يوه شېبه ولاړ و، بيا يې د ابدان خوښکي ته بدنۍ ونيوله،
اودس يې وکړ او له انگړه د باندې ووت.
کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلگۍ يې وهلې.

مور بی پہ خوارہ خولہ وویل:

۔ قسمت بہ دی ہمداسی و۔

زانہ یو دم چیغی کرے:

۔ ہغہ سری تر پنخوسو کلونو اونستی دی، بلہ بنخہ ہم لری۔

د زوی ژپا مے تر غور شوہ اولہ ہغہ خایہ راو و تم۔

مورک غلی شو۔

ومے ویل:

۔ توله کیسہ راتہ وواہ۔

مورک چیغہ کرہ!

۔ مہ!

یو دم بی زوی لہ لکی۔ ورکش کرے۔

ورومے کتل، د زوی تہرہ نوکان بی لا پہ پلاستیک کے بند و۔

د مورک مور خیل زوی تہ پاتے دوہی و نیولہ، زوی بی پر وچہ دوہی۔

خیل تہرہ غابونہ تینگ کرل، خولا بی ہم گردے و پے سترگی لہ غنمو نہ

اپولے۔

د مورک مور وویل:

۔ تر ماخوستنہ دلته و م، د لوئسو کرپا مے واوربده، ورغلم، پہ سرای کے

لا تین بل و، زانہ ناولی لوئبی پرہمینخل۔ د جارو تر شا پت شوم، زانہ تہ

مے و کتل، پہ سرو سترگو کے بی د لا تین رنا بنکار بدلہ۔

وروستہ بی دک تشت پرپولی لوئبی د اور خونے تہ یورل، پسے ورغلم،

زانہ د تکرے پیخکے تہ ور لو بدلے غوتہ خلاصولہ۔ زپہ مے خولے تہ

راغی، دې د مورگانو د زهرو پلاستيکي خلطه پر غولي کېښوده. کیناسته، د غنمو رنګ شویو دانو ته یې وکتل، یو دم یې چیغه کړه. زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګیو واخیسته، پورته یې وکتل او لاسونه یې لپه کړل.

ما یې غږنه اورېده، خو د نجلی شونډې خوځېدلې. د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه یې اوبنکو وهلي و. بیا یې پلاستيکي خلطه ور واخیسته، ورغوی یې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته یې ور وور، ناڅاپه کړپ شو، ژر یې ډک غړوی (ورغوی) بېرته په پلاستيکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته. ورغلم، پاکت مې تر ژی ونيو او غار ته مې راکش کړ. له چوترې نرۍ غږ راغی، مور یې زانې ته په غوسه وه چې په لوږه ویدېدل ښه نه دي.

د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې یې د پزې وړه، سره څوکه یوې بلې خواته کوله، پوه شوم چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و. یو دم پیالې وکړنګېدې، ورغلم، زانې په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستيکي فرش څنډې یې وارولې، پریمینځلي لوبني یې سره تیت کړل، تاخچه یې وکته، یو دم یې کوکه کړه، د مرچو او مالګې ډبلي یې لاندې راوغورځول، کونج ته غلی کېناسته.

بس، همدومره.

جو جو غلی شو، لیرې د بایسکل زنگ وکړنګېد. جو جو د کچالو د بوتی تر پانو وروکتل، په نرۍ لاره کې ډنګر سړی ولاړ و. سړي په لوږ غږ وویل:

_ نیکه دې په کور کې دی؟
 تواب ورغږ کړل:
 _ هو! خیریت و؟
 _ د حاجي ستار د لور جنازې ته یې غوښتی.
 _ کوم ستار؟
 سړي پر بایسکل پښه واړوله په تگ کې یې وویل:
 _ د ږنگ کارېز د کلي.
 تواب ودرېد، چیغه یې کړه!
 _ کومه یوه؟
 د سړي غږ د بایسکل د ټیم له ټکا سره گډ شو:
 _ هغه چې پروڼ یې په بدو کې ورکړه.
 جُو جُو وویل:
 _ اه!
 ورک شو.

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه وراچولې چې بدنې کړه شوه.
 نیکه چیغه کړه:
 _ پروڼد یې، درې دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته بی وکتل، سترگې بی له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې بڼکته شو، چلمچي بی تش کړ، اوږه بی درنه شوه.

تواب په غوسه وویل:

— بدنی د ناستي ځای نه و.

جو جو په خبره کې ور ولوېد:

— بیړه لرم، باید خبرې وکړو.

تواب وویل:

— ټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې بی د پلار له غوسې ډک غبر راغی:

— له ځان سره مه بونگېږه! سمه خبره وکه!

تواب وارخطا شو:

— څه! څه مې نه دې ویلي.

چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.

نیکه چیغه کړه!

— بلا! وه بلا! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه بڼځینه وارخطا غبر راغی:

— چای دم دی، یوازې پیالې مینځم.

چوپه چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنگا راتله.

نیکه په غوسه وویل:

— کم عقله نجلی! ځان بی زندی (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.

د تواب غور و تخنید، جو جو وویل:

ـورته ووايه چي دا دنيا خو تاسو ور خرابه كره.
تواب په غوسه وويل:

ـچوپ!

د تواب پلار يو دم چيغه كره!

ـخره!

سړي چيلكي ته لاس ور وغځاوه، تواب تيت شو، چيلكه پر يوه كوچني
هلک ولگېده. هلک په چيغو د اور خوني ته منډه واخيسته.

د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب يې له بڼې پښې كڅ كړ، تواب
غبرگي څنگلې خپل مخ ته ونيولې، درنه څپپړه يې غوړ ته سيخه شوه.
نيكه چيغه كره!

ـمه! هلک دى.

د اور له خوني وار خطا بڼځې راووتې.
د تواب پلار شاته شو.

تواب په ژړغوني غږ وويل:

ـپه كوران كه مې نيكه ته ويلى وي.

تره يې چيغه كره!

ـمخ دې تور، ټولو واورېدل.

تواب منډه واخيسته، كوتې ته لاړ، په تياره كې غلى كېناست.

د جو جو خواشيني غږ يې واورېد:

ـوبښه!

تواب وسونگېد.

جو جو وويل:

مه ژاره، هسي هم خفه يم.
تواب چيغه كړه!
دا وخت نو د پوښتنې و؟
جو جو وويل:
نن شپه خم.
تواب نيغ كېناست:
ولې؟
تحقيق مې خلاص شو.
بيا به دې ووينم؟
نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تردې ځايه د غږ ماشين هم
بڼه دى. خو تا زحمت راسره وايست. مننه.
جو جو ورك شو.

تو اب له وچو پاڻو د انگورو خو ژبړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کښاست. شاوخوا يې وکتل، په تا کونو پورې لایوه، نیمه وچه پانه باد وهله.

تو اب چیغه کړه!

— اررې!!!

پسونه د باغ دروازي ته ور روان ول. تو اب له ځمکې یوه لویه لویه ورپورته کړه، لویه د دروازي په زنگ وهلي اهن چادر ولگېده، پسونه بېرته راوگرځېدل. تو اب کښاست، سر يې وڅرېد، له ځمکې يې یو خلی ورپورته کړ، پر خاورو يې خو لیکې و ایستې.

څنگ ته يې وکتل، یو دم بې چیغه کړه، تر پولې يې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېرې يې کوږ کړ، جو جو څرېدلی سر ناست و.

تو اب وویل:

— له ما خو دې زړه وایست.

جو جو غلی و.

تو اب وویل:

— څه وخت راغلي؟

جو جو سر پورته کړ:

— نه اورم!

— څه وخت راغلي؟

جو جو په لوړ غږ وویل:

— غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشين کې وم.

تو اب د جوڅو تر څنگ کېناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترگه کې يې پخوانۍ ځلانه وه پاتې.

جوڅو وويل:

— د ځمکې د کرې له څنگه تېرېدم، را په ياد شوې.

تو اب په حيرانۍ ورته کتل:

جوڅو وويل:

— کور ته مو ورغلم، نيکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، توخل يې بيا مې د اور کوټه دريسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ويل يې چې باغ ته يې پسونه بېولي دي.

جوڅو غلی شو، په بڼي اوږده غوږه کې يې گوته ننه ايسته، لاس ته يې ټکان ورکړ، ويې ويل:

— په دريو، څلورو مياشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پانې، رنگارنگ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.

تو اب وويل:

— منی دی.

جوڅو غوږ ورنږدې کړ.

تو اب چيغه کړه!

— منی دی.

جوڅو يو دم شاته شو، ويې ويل:

— دومره هم نه.

غلی کیناست. ویی ویل:

— جزا یی راکړه.

تواب په حیرانی وروکتل:

— ولی؟

— نه یی منله، ویل یی چې دا هر څه دروغ دي.

تواب وویل:

— څه؟

— تحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته بنکارېده.

تواب په حیرانی ورته کتل:

جو جو وویل:

— تحقیق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د بنو نومرو تمه مې

درلوده، خو په سبا یی د مکتب ادارې ته ور وغوښتم. د مکتب مدیر او

معلمین په غوسه بنکارېدل. ټول په یوه خوله ول چې تحقیق دروغ دی.

حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ

شو، ویی ویل:

— مدیر صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې،

اوسیدونکو یی سم ژوند درلود، په مینه پوهېدل، له یو بل سره یی

همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې گران وو، غلا، نورو ته په سپکه

کتل، ظلم او وحشت یی بد یاداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل،

لکه جو جو چې لیکلی دي.

جو جو غلی شو، سربې وڅرېد، ویی ویل:

د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.

د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پانه جایزه وړې.

پوپو راغی او په احترام ودرېد.

د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:

پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي، نوزه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم. د مدیر شنه سترګه ورپېده.

د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ورواړاوه:

د جوڼو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلي یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.

پوپو وویل:

داسې نه ده، زه د بنگله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستی د سرک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجونې وې، مور به یې هر سهار وښته ور چوټي کړل او د مکتب جامې به یې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی یم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.

د اخلاقو معلم وويل:

— جو جو ليکلي چې دې خلکو مينه نه پيژندله، تل يې د يوبل پښې وهلې،
کرکه، دروغ او غلا پکې حاکمه ده.

پوپو يو دم وخنډل، غلی شو، بنسټه يې وغوښته، ويې ويل:

— دا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځايونو وگرځېدم، خو په انسانانو کې
مې کرکه ونه لیده. دوی له يو بل سره په مينه ژوند کوي، يو وخت يوه
افريقايي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې يوه تورپوستې ښځه ولېده،
نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې يې شړېدلې
وې. هر څه يې په بستره کې ول. ما په خپله وليدل، يوې سپين پوستې
نرسي يې ځای ور پا کاوه، وروسته يې تشناب ته يو وره او په خپلو
لاسونو يې پرېمېنځله نرسه موسکه وه، په تندي کې يې ان يوه نرۍ
گونځه هم نه ښکارېدل.

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دين کې ناروا دي، انسان مړکه،
خو دروغ به ونه وايي.

د اخلاقو معلم وويل:

— د جو جو په تحقيق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.

پوپو وخنډل:

— نه يې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښۍ)
ټکۍ دی.

د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!

— د قسمونو په اړه يې څه وايي؟

– قسم خپل شخصیت ته تاوان گڼي، انسان په دې باور دی چې رښتیا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:

– جو جو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سر یو بل وژني؟
– نه، هر هېواد خپل قوانین لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم یو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه یې هم هوایي نه ده، تحقیق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که یو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقیق وکړ، خوار او غریب، ټول خپلو قوانینو ته احترام لري.

یوه ورځ مې یو ځای د انسانانو گڼه گڼه ولیده، ورغلم، یوه وږه نجلۍ د موټر تر ټایر لاندې وه. مور یې بدې ورځې کولې، ژړل یې. خو موټروان ته یې څه نه ویل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی یې یووړ. د پولیسو موټر ودرېد، موټروان په خپله ورروان شو.

د اخلاقو استاد وویل:

– د ځمکې خلک له حیواناتو سره څنګه رویه کوي؟
– اه! پوښتنه یې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حیوان ته ضرر ور ورسوي، بنکار بند دی. ان په ډېرو سیمو کې یې د حیواناتو د اوسېدو له ځایه جالۍ راگرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر یې ونه وهي. دوی له حیواناتو سره مینه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران یې ورته ټاکلي دي. دوی په حیواناتو ویاړي او له ډېرو لیرو سیمو څخه نور خلک د لیدو له پاره ورځي. ما په خپله ځیني افریقایي هېوادونه ولیدل، ډېر عاید یې له همدې برخې پوره کېږي.

د اخلاقو معلم وويل:

—خو د جوځو تحقيق هغه څه نه دی چې ته يې وايې؟

پوپو ما ته وکتل.

د اخلاقو معلم وويل:

—يوه وروستی پوښتنه. جوځو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک،

مکتب، د برق پایې... له مينځه وړي! انسانان په وطن پالنه کې څنگه

دي؟

د پوپو سترگه وځلېده:

—زه به يوه کيسه درته وکړم. په يوه وطن کې مې يو ماشوم وليد، خپل

بيرغ ورسره و. منډې يې وهلې، يو دم يې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په

پښو ودرېد، زنگون يې ويني و، خو ده په خاورو سپېره شوی بيرغ

ښکلاوه.

هر انسان له خپل هېواد سره مينه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه

کوي چې پاک يې وساتي، ښکلی يې کړي او په ابادۍ کې يې برخه

واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه وليدل چې پلونه، سړکونه او

تعميرونه يې د ښيښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ

دی چې خپل وطن ته گټور وي.

پوپو غلی شو، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

—نه پوهېږم! ما خو په ځمکه کې يوازې وطن دوستي ولېده. جوځو شايد

کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وويل:

—تلی شې.

پوپوله اداري ووت.

مدیر د فکر د پانې یوه وړه ټوټه خولی ته واچوله. یوه شېبه غلی و، وروسته یې سرپورته کړ، په غوسه یې وویل:

— جو جو په دې ستوري کې لومړنۍ کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو باید سخته جزا وويني. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناخپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لارم او له هغه ځایه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ورو لېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترگو په رپ کې ور ورساوه، مدیر او نورو استادانو د پوډال ته کتل.

د تاریخ استاد پر د پوډال لاس تېر کړ، خرڅه کلا راغله. ویې ویل:

— دا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالی مې وویل:

— د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

استاد د یوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، بېر وینسته یې درلودل او په غاړه یې څو ژېر پیاز راڅړېدل.

استاد وویل:

— دا؟

ځواب مې ورکړ:

— د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

استاد يوه بل عكس ته اشاره وكړه. په عكس كې زاړه او واړه راټول وو،
دوه سپي يې سره جنگول، د سپيو خولې او غاړې په وينو كې سرې وې.
ومي ويل:

—د تحقيق په وخت كې مې واخيست.

بل عكس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوگ نه درلود، مچان پرې
بوښدل.

استاد څو نور عكسونه هم واړول، په يوه كې د دوو ماشومانو په وچه
ډوډۍ، جنگ و، شاته يې ښځو خوشايي تپل، په بل كې د كلي نايي په
خاورو كې د ناست بوډا پر پښه داغونه اېښودل، بل...
مدير وويل:

—بس دی، پوښتنه دې وكړه!

د تاريخ استاد خپل غټ غوړ وگراوه، شنه سترگه يې وځلېده، ورو يې
وويل:

—ټول دروغ دي.

په خبره كې يې ورو لوبدم.

—تاسو ولې دومره بې باوره ياست؟

مدير چيغه كړه!

—ادب.

غلی شوم.

د تاريخ معلم له مدير نه اجازه وغوښته، ماته يې وکتل، ورو يې ويل:
—زه د انسانانو په حساب درې سوه كاله مخكې ځمكې ته تللی وم، هغه
وطن ته لاړم چې ته يې اوس د تگ ادعا لري. هماغه وخت لا دې خلکو د

ختيو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، وږې او بې تعليمه ول، ژوند يې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت يې نه درلود. هغه وخت يې هم اور په خوشايو بلاوه، امکان نه لري چې په دريو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.

د تاريخ معلم غلی شو، شنه سترگه يې وځلېده، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

—رښتيا ووايه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نيکه عکس مې ورته راووست چې له ټيوټا موټر سره ولاړو. د تاريخ استاد ته مې وويل:

—اوس نومه ووايه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.

د تاريخ استاد عکس ته وکتل، په زوره يې وځنډل:

—کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لري.

يو دم يې پر عکس لاس کېښود، جدي خبره يې ونيوله، په زوره يې وويل:
—مدیر صاحب! د عکس تر شا ډېران او ږنگ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوگه ناست خیرن ډنگر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سريټس گرد گرد خوشايي... ټول هغه څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې ليدلي وو، دا يې بله گناه. جو جو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.

مدیر ولاړ شو:

—پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غږ په ماشين کې اېښودل.

چيغه مې کړه!

—نه يې منم!

د ستوري پيژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترگه يې را واړوله، ورو
يې وويل:

— اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.

ومي ويل:

— خو تحقيق او عکسونه دواړه رښتيا دي.

د ستورو پيژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او
ښکلی ښار و، د لمر رڼا د هسکو تعمیرونو ښيښې څلولې، تر شنو ونو
لاندي پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.

استاد وويل:

— دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له يوې برخې واخيست.

بل عکس يې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو گلانو په مينځ کې
خو خوشاله ماشومانو ټال خوږ، له رنگه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.

بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپين، تازه مخونه راوتلي
ول، پر سرو شونډو يې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د
طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماږه خلک، شنه او
پرېوللي ځنگلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې
زما له عکسونو سره يې فرق درلود.

ومي ويل:

— تا يوازې اباد ملکونه را اخيستي دي.

استاد وخنډل:

—اه گرانه! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقیق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، یوې زړې نسجې یوه بېر سري لیونې ته په کاشوغه کې خواړه ورکول. استاد وویل:

—دا خلک مې په یوه اسیایي غریب هېواد کې پیدا کړل، خو بیا هم ستا د تحقیق تر انسانانو بڼه دي، خوار به وي، خو په لیونې پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

یو بل عکس یې راووست: استاد وویل:

—دلته یو خوار پوند بوډا ښکاري، تر سرکه نه شواى تېرېدای، تر څنگ ولاړ سړی یې میلیونر دی، د کیمیاوي سړې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه رانښکته شوی چې بوډا تر سرک واړوي.

بل عکس راغی:

—دلته گڼه گڼه ده، په سلگونو بېوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې گران دی.

مدیر چیغه کړه!

—بس دی! نورو دلایلو ته ضرورت نه لیدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جوڼو چې په تحقیق کې لیکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

په خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمایي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخیستي وو.

جو جو غلی شو. تواب ته يې وکتل ويې ويل:

د غږد ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدير ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، اوس يې له سره په تحقيق پسې رالېږلی يم.

تواب په خبره کې ورو لوبېد:

دلته تحقيق کوي؟

جو جو وخنډل:

اه گرانه! بيا مې مه شرموه.

ورک شو.

(پای)